

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne petstojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Slava Bogu na višavah!

Zopet doni po krščanskih cerkvah vesoljnega sveta veličastni, veseli in svečani klic, s katerim so napovedali skoraj pred dve tisoč leti angelji prihod Odrešenika: „Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!“

Krščanski svet ima vzroka dovolj, ta klic vsako leto z radostjo ponavljati, kajti zaveda se, kaj mu je bilo z istim naklonjeno: Rešitelj iz duševnih paganskih spon, Učenik zveličalne vere, Vodnik k duševnemu in samostojnemu blagostanju.

Slava Bogu na višavah!

Slovenci kot vsikdar verni kristjani radujemo se pri vsakokratni obletnici velepomembnega trenutka, radujemo se sv. božičnega večera iz verskega stališča, prešine nas pa tudi vzklík: „Mir ljudem na zemlji!“ s prijetnim upom na rešitev političnih razprtij.

Mir ljudem na zemlji so priporočali nebeški odposlanci, mir in ljubezen preveva vse nauke Kristusove, mir med svojimi narodi želijo si najbolj vsi ljudomili vladarji, mir nam pridiguje nebo in zemlja, a vendar se dogaja od nekdaj baš nasprotno; nasprotovanje, srd in zavist pa rasejo baš v naši dobi do skrajne neznosljivosti.

„Mir ljudem na zemlji“ je našim političnim sovražnikom črv vesti, vsled česar tudi ne slišijo radi tega klika; narodnostna mržnja do vsega slovanskega jih je že tako daleč privedla, da zapuščajo rajši zveličalno vero svojih pradedov, kakor da bi imeli z nami kaj vzajemnega. Miru nočejo záse, ne privoščijo ga pa tudi nam ne.

Hinavščina in svetohlinstvo je pri naših jezikovnih nasprotnikih, ko ponavljajo ta večer angeljska voščila: „Mir ljudem na zemlji“, dočim se jim istočasno porajajo v srcih novi načrti za vznemirjenje Slovencev, za novo prega-

njanje naših državljanskih in verskih pravic, črni naklepi kako nas duševno uničiti in podjarmiti pod grabežljivo svoje tiranstvo.

Slovenci dajejo v svoji verski stanovitnosti nad tisoč let hvaležne odmeve: „Slava Bogu na višavah!“ Nad tisoč let pa ob jednom tudi pristavljajo: „Mir ljudem na zemlji!“ In ne zapušča nas tolažljivo upanje, da mora prej ali slej spreobrniti angeljski glas tudi sedanje največje sovražnike, da bodo videli kako grozno krivico so nam prizadevali tisočletja, da se bodo odkritosrčnim veseljem odzvali našim božičnim voščilom: „Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji“ — tudi Slovanom sploh in Slovencem posebej!

Naš cesar in naša država.

Minuli so dnevi, ki so bili za vso širno Avstrijo velik praznik, minule so jubilejne slavnosti cesarja Franca Jožefa I., toda evropsko časopisje moglo je le približno oceniti ves pomen tega redkega dogodka. Kajti zasluge našega cesarja so velike in raznovrstne! In če se ozremo nazaj na to zgodovinsko petdesetletnico, in če vpoštevamo poslednje politične dogodke, moramo priznati, da je imel ta praznik značaj narodnega slavlja.

Cesar Franc Jožef I. razumel je najti pri najtežjih okoliščinah sebi in državi dostojen izhod, ohranil si je pri najhujših notranjih bojih ljubezen in udanost mnogojezičnih svojih podložnikov in uživa sedaj na večer svojega zemeljskega življenja največ spoštovanja v Evropi.

Naš cesar bil je vse svoje dolgo življenje tisti vogelni kamen, na katerega se je opiralo vse politično življenje države, in vsled katerega je bilo mogoče ohraniti posameznim narodom svojo narodno posebnost. In cesar je bil, ki je nekatere državi nevarne struje s svojo modro

politiko ublažil ali jih na vsestransko zadovoljnost popolnoma iz površja spravil. Oseba cesarjeva je bila ona skala, katere so se ogibali besneči valovi narodnostnih preprirov, dobro vedoč, da se ob njej razbijejo.

In sedaj v nekoliko mirnejših časih imel je cesar priliko uveriti se, da so vsi njegovi podaniki, zvesti ideji svoje domovine, ponosni ne samo na njegovo ime, ampak tudi na njegovo idejo, katero zastopa on. Le malo jih je, ki mislijo drugače, in slabotni so ti izdajalci in brezdomovinci.

Cesar je preživel skupno s svojimi narodi vse mnogoštevilne britke izkušnje, toda stal je nad političnim vrvenjem. In da ni tako ravnal, da ni bil vedno nepristransk, mogle bi bile nastati najhujše posledice. Njegova moč bila je ljubezen do narodov in nepristranost, in s tema silama oborožen javil se je vedno kot steber države. In če ne vidimo danes še povsod vseh smotrov doseženih in vseh želja izpolnjenih, tedaj moramo pač pomisliti, da še vedno zidamo in stavimo glavne stebre za lepo in srečno hišo, našo avstrijsko domovino. Toda začetek je storjen in pridno in neustrašno je treba započeto delo nadaljevati, da se ne zruši ob sili viharjev in potresov.

Ko smo izgubili dežele na Italijanskem, ko so nas potisnili iz Nemčije, uvideli smo, da je iskati naše rešitve le v prenovljenju našega notranjega življenja na novih podlagah. Naše prejšnje opore bile so samo dozdevne in vnanje. In ko so se te porušile, spoznali smo svojo moč v samem sebi. In to spoznanje porodilo je idejo federalizma. Tako se je odcepila Ogrska in porodila se dualistična monarhija. Pojavili so se nadalje na državnem poprišču Čehi, njim so sledili Poljaki.

Z razvijajočim se federalizmom rasla je ob jednom zavest lastne moči, in položaj države v

LISTEK.

Na božični večer.

Slika. Spisal Svobodin.

Pohajal je po mestnih ulicah s počasnimi, lenimi koraki. Kaj bi tudi hitel? Brez smotra, brez namena so ti njegovi koraki, niti ne ve, kam bi se smel djati, ko bodo noge trudne, ko ne bode mogel hoditi.

Brez stanovanja v mestu, kjer ima vsakdo svojo, če tudi še tako revno sobico! In on je nima! Danes, ravno danes, ko obhaja to veliko mesto najkrasneji dan vsega leta; danes, ko bode sreča, istinita, prava sreča v toliko stotisočih src vzplamtela, danes je moral svojo mirno sobico zapustiti in iskati drugo stanovanje. Iskal je vse popoldne, a ni ga dobil. Vsakdo je le premeril z motrečim očesom njegovo postavo in bilo je po dogovorih!

Ali je bil res tako slabo oblečen? Da, da, njegove nekdanje elegance ni bilo več, vse na njem bilo je staro, tu in tam oguljeno — ah, kje so časi, kje so časi!

Bolelo ga je, da mu niso nikjer upali, tisti motreči pogledi užalili so ga v dnu njegove duše. Nemogoče mu je bilo, še dalje se izpostavljati

ljudski zlobi. Hodil je le še tako po mestu, brez smotra, brez namena!

Mračilo se je. Temni, megleni popoldan umikal se je vedno temnejšim sencam. Skozi visoka okna jela se je sipati luč svetilk na mokre ulice. Pred večjimi prodajalnici bilo je svetlo, kakor po dnevu. Žar uličnih svetilk je kar blede pred tem svitom. In pred vsako teh prodajalnic stala je množica ljudi, ki je z žarečimi očmi gledala vso to bajno bogastvo.

On je tu in tam postal pred takim oknom in gledal nakopičene krasotine. A v misel mu je prišlo, ko bi imel le jedno teh dragocenosti, samo jedno! Drug bil bi njegov položaj in srečen s srečnimi bi se veselil, toli blaženega večera, toli pomenljivega praznika. Tako pa zapuščen, brez svojcev, brez prijateljev in znancev, nima prostora, kamor bi položil trudno glavo v tako velikem mestu; nima obleke, ki bi ga varovala pred kruto zimo.

Mrzlo je bilo. Veter je najpreje polagoma, a vedno huje pihal, razgnal deloma meglo in igral s finimi kapljicami, ki so plavale v vzduhu. Kakor igle zbadale so te kapljice v lice in mraz mu je tresel ude. Privzdignil je vratnik svoje suknje, potisnil klobuk v lice in hodil dalje s tistim počasnim, lenim korakom.

Vedno manj bilo je ljudstva na ulicah. Le tu in tam je hitel še kdo s svojim božičnim drevesom domov k svoji rodbini. — Osamelost se mu je vedno huje zagrizala v srce. Ko je bila ulica polna ljudi, tedaj še ni čutil vse teže svojih razmer, a zdaj v vetru, v praznih ulicah, sedaj je delovala samota z vso elementarno svojo silo nanj. Solze so mu silile v oko, solze žalosti, katere ve ceniti le oni, ki je kdaj bil popolno brez strehe ter zapuščen od vseh ljudi in sveta.

S kapljicami jeli so padati sneženi kosmiči, najpreje redko, a vedno gosteje, gosteje. Kmalu je bil ves bel. Tesnost ga je v tem nekoliko opustila in nehote je pozabil na svoje gorje, gledajoč za osvetljenimi kosmiči, ki so se poganjali po zraku. Polagoma otrudilo ga je tudi to in oglašal se je drugi čut — glad. Segnil je v žep in pogledal v svoj mošnjiček. Nekoliko beličev je še bilo v njem, stopil je v krčmo in si naročil skromno večerjo.

Prostrana soba bila je prazna. Samo za pačjo sedel je osamljen gost in urno pisal nekako pismo. Nemara je to kakšen potnik, ki se v duhu razgovarja s svojimi dragimi. S kom bi se naj razgovarjal on? Na celem svetu nima nikogar, samo mater in tej ni hotel slikati svojih

mednarodnih odnošajih se je ojačil. Avstro Ogrska vajena poslušati Bismarckove ukaze, jela je z ojačenjem svojega slovanskega elementa spoznavati, da ima tudi svojo nalogo, da ne sme hoditi vedno po stopinjah svoje zaveznice, kateri ni niti malo na pameti potegovati se za avstro-ogrske koristi. V tistem trenutku, ko so avstrijski državniki začeli brigati se v prvi vrsti za notranje razmere naše države, in še le v drugi vrsti ozirati se na mednarodni položaj, v tistem trenutku se je postavila država na lastne noge.

Ko bi Avstro Ogrska žrtvovala vse svoje moči trozvezi, zanemarjala pa pogoje notranjega svojega življenja, pretil bi jej drugi poraz, brž ko bi se jej izneverili vnanji podporniki, in ta poraz bil bi tem usodepolnejši, čim dalje bi naše žrtve zaveznikom na ljubo trajale.

In velika zasluga gre cesarju Francu Jožefu I., ki je spoznal prave pogoje za obstoj države in narodov ter jih skušal navzlic raznim zaprekam izpolniti.

Vladanje Franca Jožefa I. je doba notranjega razvoja avstro-ogrske monarhije. In če se to delo zaključi, zraste država velika in mogočna. Prekine pa se razvoj, tedaj je bilo o nas že pri Solferinu, Maženti, Kraljevem Gradcu sojeno; tedaj nam je cesar Viljem II. kopal jamo, ko je „romal“ v Carigrad in svete dežele.

Da je samostojnost avstro-ogrske monarhije za njen obstoj neobhodno potrebna, to vedo kaj dobro naši skrivni sovražniki. In zato jih vznemirja vsak samostalen korak avstrijskih državnikov, od tod prihaja ves krik in vik, kateriga je vzdignilo nemško časopisje povodom izjave grofa Thuna, kaj misli vlada ukreniti ako ne odneha Nemčija iztiravati avstrijskih podložnikov iz nemškega „rajha“. Ti naši sosedje so bili vajeni videti Avstrijo le kot neko podrepnico. V svoji oholosti si domnevajo, da morejo nam tako ukazovati kakor, Hanovru ali nas izživati kakor vojvodstvo Lippe. Postopanje nemških politikov in državnikov napram slovanskim avstrijskim podanikom dokazuje dovolj, da se ne brigajo za mednarodno pravo, da naravnost nasprotujejo svojej avstrijski zaveznici. Ti kulturonoši postopajo napram mirnim avstrijskim Slovanom, kakor Turki nasproti kristjanom. Če se Avstrija ne sme potegovati za svoje podložnike živeče v tujini, smeli bi jih dosledno germanizatorji v „rajhu“ pomoriti, kakor morijo Turki Armence.

Avstrijska vlada storila je v tem pogledu le svojo nalogo, storila je to, kar bi bila na njenem mestu storila vsaka druga država, ki čuti le količkaj moči v sebi, ki se zaveda le trohico svojih dolžnostij napram svojim državljanom.

To pot pa je tudi prvokrat pokazala svojo samostojnost nasproti nemški svoji zaveznici, in prvokrat je dokazala mesto prejšnje svoje neizmerne ponižnosti, svojo ravnopravnost v trozvezi.

razmer. Revica uboga ni imela pojma, kako se godi sinu v daljnem mestu, zapuščenemu, osamljenemu, bednemu.

Dolgo je sedel v sobi. Tu je bilo vsaj gorko in tu je mogel tako v pokoju se vdati svojim mislim. Spomini so se mu vračali, spomini na boljše čase, ko je še kot dijak, kot gimnazijec pri svoji materi užival zemeljsko srečo v toliki meri. Vse tiste trenutke si je poklical nazaj v spomin, v katerih sta stavila zlate gradove v oblake, slikala bodočnost z lesketajočimi se barvami lepšo, bolj bodočnost. Nazaj, nazaj v deželo sveto. . . . Oh, prepozno, prepozno. Da ni posegala usoda v tisto razmerje, bilo bi morda njegovo življenje lepše.

Nevoljno se je odvrnil od svojih mislij, vsak spomin preteklosti napolnil ga je z nemirom, britkostjo!! Ljubezen in sovraštvo . . . korak tu deli. . . .

Pogledal je na uro, bilo je skoraj najst. Truden je bil, grozno truden, poldnevna hoja ga je oropala vseh močij. Ko bi smel nagniti svojo glavo, vdati se okrepčajočemu, brezskrbnemu spanju, snu, kot nekaj. . . . Nekaj, nekaj! — Že zopet spomini in z njimi žalost — obup.

Vstal je, plačal in šel. Bil je negotov, kam bi šel, le naprej, s počasnim, lenim in trudnim korakom naprej.

Še le s tem trenutkom dobila je zveza med nami in Nemčijo značaj zblizenja dveh neodvisnih držav. In to dejstvo svedočujoče spoznanje lastne dostojnosti omogočila je vzburdivša se samozavest slovanskega elementa v habsburških deželah in kaže najbolje velik pomen za monarhijo okrepčajočo se na znotraj.

Ne bodimo optimisti!

Nam Slovencem do zdaj še pod nobeno vlado v Avstriji ni nastopilo tistih svetopisemskih „debelih sedem let“, ki bi nam bila omogočila, nasititi se vsaj enkrat političnega kruha; — narobe: vedno — leto za letom — moramo jadikovati, prositi in stokati pred durmi vlade in, držeč „klobuk v roki“, moledovati za — obile doprinešene žrtve — košček kruha. Kadar pa se nam dá ta, že ne vemo s kako hvaležnostjo bi se vrgli vladi — pod noge! Taka usoda nas je do zdaj objemala!

Iz strahu pred drznimi Nemci prezirala je vlada Slovence ves čas, in vkljub Taaffejevi devizi, „da ne bo pustil Slovanov na steno pritiskati“, pritiskali so nas vendar, če ne v uradih, pa povsod drugod — pritiskali in prezirali.

V polnej meri se nam torej do zdaj še ni pod nobeno vlado pravica delila. Dobivali smo v svojem boju le drobtine, ki so nam jih dali morali, a še pri teh so Nemci in Lahi mnogokrat kričali da vlada Slovence — protežira!

Prav beraško nas je vlada do zdaj plačevala! Pa kar smo dosegli, smo dvakrat drago plačali. In še to nas je mnogokrat tako omamilo, da smo glasno veselja poskakovali, češ, kako nam je vlada naklonjena! Povsod smo bili optimisti, ljudje, ki imajo vsako malenkost za dobroto. Samo tega največkrat nismo uvideli, da nam vlada kot državljanom, kateri ji dajemo davek in vojake, mora dati sredstva za obstoj!

Kako naj politični krogi na Dunaji in doma potem resno z nami računajo, če vidijo, da smo sleherne malenkosti pijani, ki jo dobimo z Dunaja!

Ta optimizem nam je mnogo škodoval in zato smo tako zaostali; zlasti pa od trenutka, ko se je vlada jela bati Nemcev in Mažarov. Na naš račun so se ti ljudje preobjeli, zdaj hočejo nad vsem gospodariti.

Malo številce nemškonacionalnih obstrukcionistov terorizuje vlado in parlament, dočim se prej ni ganila ni manjšina. Zadnje leto so nas dogodki in odnošaji v parlamentu morali podučiti, kakšna mora biti pot naših politikov — poslancev in voditeljev. Po tej treba sedaj hoditi. Vsak optimizem pa moramo vreči za plot in stvar presojati od blizu.

Sedanja večina nam zamore marsikatero rano zaceliti. Vlada je prisiljena se nanjo ozirati. To priliko morajo naši možje na Dunaji za slovanski narod izkoristiti. Kdo vé, kako se raz-

Snežilo ni več, le mrzlo, mrzlo je bilo. In veter je še huje bril, prav do kože prodirala je mrzla sapa.

Nemogoče je bilo, dalje prestati zunaj. A kam bi naj šel? Zopet v gostilno? — Nikamor, nikamor ni mogel, tu v burji mu je bilo hoditi vso noč.

Hodil je v jedno smer naprej. Nakrat ga je ostrejša sapa vzdramila iz mislij. Stal je na mostu. V cviljenju burje bilo je slišati tajno šumenje Donave. Nagnil se je na mostnico in gledal v tisto črno vodo, na kateri se je bliskala svetloba svetilk v dolgih, širokih pramenih, trepetala, spreminjala se, pojemala in se jačila. . . .

Postal je in dolgo zrl v vodo. Ti glasovi tu doli so bili vabeči, tako milo je bilo to vrvenje in šumenje, kakor bi tu doli mir, pokoj tekkel in se gnal po široki strugi, pokoj za vse, za nesrečne in bedne, za vse, vse. In njegovo srce je hrepenelo po tem pokoju, ki je bil tu tako blizu, neodoljiva želja se ga je polotila, srkati ta pokoj v sebe v dolgih neprestanih požirkih. . . .

Stavil je roko na železno ograjo, a hitro jo je zopet potegnil nazaj. Ograja bila je mrzla, da mu je mraz prešinil vse telo. In vendar! To ga ne more motiti v njegovem hrepenenju po pokoju!!

mere v naši državi v prihodnjih letih zasušajo. Če si zdaj ne bomo znali pomagati, je tudi pozneje malo upanja, da pridemo do cilja.

Hlapčevanja in optimizma našega pa mora biti konec. Tudi na Dunaju naj vedó, da nismo — politični otroci!

Celjske novice.

(Glavno skupščino okrajnega zastopa celjskega) določeno na 19. t. m., preloži se je zaradi nastalih zadržkov na torek dne 27. grudnia t. l. ob 10. uri dopoldne. Dnevni red in zbornica ostane, kakor se je določilo s t. u. povabilom.

(Krščansko-soc. polit. društvo „Naprej“ v Celju) skliče svoj redni občni zbor dne 29. t. m. ob 8 uri zvečer v čitalniške prostore „Narodnega doma“ z naslednjim dnevnim redom: 1. Nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Volitev predsednika in odbora. 5. Slučajnosti. Potrebno je, da opozorimo tem povodom na preveliko važnost tega društva, ki ima namen najsvetejši čustvi ljudstva, namreč verski in narodni čut, probujati. Greh, da ne rečemo neodpustljiva brezbriznost vsacega slovenskega rodoljuba bi bila, ako ne postane ud tega društva. Za vzgled naj nam bo dično tržaško društvo „Edinost“ z enakim smotrom kakor naš „Naprej“, ki ima celo javno borbo v svojih rokah, ki dosega izvanredne vspehe za politične pravice primorskih Slovencev, — a šteje tudi na tisoče udov. Kako pa pri nas?

(Dvojezične poštne pečate) zaukazalo je trgovsko ministerstvo za sedaj na poštah Trbovlje, Planina, Ponikva na j. žel. Braslovče, Ivankovci, Vitanje, Vojnik, Malanedelja. Posredoval je gosp. državni poslanec vitez Berks. — Kdor trka se mu odpre!

(„Zveza slovenskih posojilnic v Celji“), katera razširja svoj delokrog po vseh slovenskih pokrajinah, naznanja, da je vedno rada pripravljena pospeševati ustanovitev novih posojilnic tam, kjer so takšni zavodi iz narodno-gospodarskih ozirov potrebni in kjer je dovolj sposobnih moči, da zamorejo tak zavod dobro voditi in da zamore uspešno delovati. Rodoljubi, katerim so take potrebe znane in kateri se za ustanovitev posojilnic zanimajo, naj se izvolijo obrniti naravnost na „Zvezo“, katera je za vsakojaka pojasnila vedno z veseljem na razpolaganje, in katera odpošlje, če se želi, tudi rada svojega tajnika kamorkoli si bodi, da ukrene potrebne korake.

(Zabavni večeri.) Celjska čitalnica priredi v letošnjem predpustu v prostorih „Narodnega doma“ naslednje zabavne večere: Dne 31. t. m. običajni Silvestrov večer s petjem, gledališčno igro, godbo itd.; dne 22. januarja plesni venček; dne 2. februarja orkestralni koncert diletantov — izvanreden umetniški užitek, na kojega že

Saj je sam na svetu! Sam? ne, ni! Tam v domovini mu biva slovenska mati, stara, uboga mati. Kaj bi dejala, ko bi izvedela.

V teh mislih se je nagnil zopet čez ograjo, zrl v migajočo, prelivajočo se vodo. Nehote kapale so mu solze po licu in v tej žalosti bile so mu kakor lek bolniku. Spomin na njegovo bedo jel se je izgubljati, kakor dim v megli, njegovo trudo telo je zahtevalo odpočinek, dušne predstave so se jele oddaljevati, glava je padla na prsi, vrvenje in šumenje pod njim bila mu je godba, kakor da je angelj nad njim razprostrl svojo roko in šepetal „mir na zemlji ljudem“.

Zbudi se drugi dan v mehki postelji bogato opremljene, mu povsem tuje sobane. Pri postelji pa stoji njegov nekdanji tovariš iz gimnazijskih študij ter njegova soproga.

Ta se je vračal v pozni uri iz daljšega poseta nekega bolnika — bil je zdravnik, — zapazil mirno slonečo postavo ob mostu. Ko pa je ista zdrsnila na tla, namignil je svojemu slugi, da je tekkel po bližnji voz, na katerega sta ga rahlo položila. Zraven postelje na mizici pripravila sta mu blaga Samaritana lepo božično darilo v novi topli obleki. Po skupno preživljenih praznikih priskrbel mu je rešitelj še primerno stalno službo v svoji bližini.

sedaj opozarjamo. Razven tega priredi v istih prostorih jeden zabavni večer tudi „Celjsko pevsko društvo“, a „Celjski Sokol“ priljubljeno svojo maškarado dne 14. februarja. Popolni vsopred prinesli bomo k vsakokratni veselici vsaj nekaj dni poprej.

(Čorbar Golič), ki je bil svojedobno obsojen na tri gld. globe, ker je po „nemškem običaju“ nahajal mirno slovensko družbo na ulici, dobil je na priziv slovenskih tožiteljev sedaj 10 gld. globe ter mora plačati vse troške. Saj se navadni pes ne sme mirne potnike nahruliti, zakaj bi bilo to dovoljeno nemčurškemu čorbarju.

(Kje tiči glavni vzrok?) „Celjska vahta“ nadaljuje svoje napade na tukajšno poštno upravo ter bi seveda najraje zvrnila vso krivdo na — dvojezične napise. Zadnjič je „iztuhtala“, da ima pošta premalo osebja ter da izkorišča preveč uradnike in sluge. Mi nočemo ni malo zagovarjati pošte, a osebje bi lahko zadostovalo, da bi bilo tudi — povsem sposobno, kar pa se o večini tukajšnih poštних uradnikov ne more trditi. V dokaz tale slučaj: Ta teden zahteval je nek Slovenec „dve znamki po 5 kr.“. Uradnik ga srepo premeri z očmi ter zavpije: „Amtsdiener!“ Čez nekaj časa pride res takšna preganjana para, ki je moral v drugem oddelku svoje delo pustiti ter raztolmačiti komodnemu uradniku slovensko zahtevo. Uradnik se je ves čas zaničljivo smejal ter delal s svojim tovarišem neslane opazke. In ta mladenič se že potika po sobah tukajšne pošte gotovo leto dni. Ako dovoljuje poštno vodstvo vsakemu pritepenemu uradniku po jednega slugo za tolmača, potem imajo obskurni nemški listi prav, da povdarjajo pomanjkanje osebja.

Poštne zadeve.

Slovenci, na branik za svoj jezik in narodnost!

C. kr. poštni urad pri Sv. Barbari v Slovenskih goricah ima samo nemški poštni pečat, kar je za vse ondotne občine in za prebivalstvo v toliko večjo nečast, ker lepe Slovenske gorice niso nobena nemška pokrajina. Nemški napisi po trgovinah, pri rokodelcih, solah, uradnih cestah itd. pačijo pred svetom slovenski značaj Slovenskih gor in kažejo potniku žalosten obraz nezavednosti, mlačnosti in zaslepljenosti tukajšnjih Slovencev. Takih napisov je po Slovenskih goricah še mnogo, nemškutarji se jih drže kakor klošč, a Slovenci se ne brigajo za slovenske napise. Ljudstvo, vzbudi se, ter voli v občinske odbore le take može poštenjake, ki se kot dobri slovenski gospodarji potegujejo tudi za veljavo slov. jezika, ki bodo dali lepim Slovenskim goricam tudi lepo slovensko lice! Naš pregovor pravi: „Okoli in lice kaže vrednost device.“

Občinske urade Žikarce, Zimnico, Jablanec in Koreno, ki spadajo v poštno področje Sv. Barbare, prosimo javno, da vložijo na državni zbor prošnje za slovenski poštni pečat, pa tudi za slovensko nadsodišče in vseučilišče v Ljubljani; za slovenske napise po vseh železnicah v slovenskem delu Štajarske, za izklicavanje postaj v slovenskem jeziku, za slovenske napise pri c. kr. okrajnem glavarstvu, finančnem ravnateljstvu in pri vseh drugih uradih v Mariboru; za slovensko uradovanje po vseh uradih; potegnite se tudi za slovenske napise na cestah ter pokažite, da spoštujete sami sebe in svoj mili materni jezik. Pregovor pravi: „Kdor sam sebe zaničuje, je podlaga tujčevi peti!“ Slovenci smo dozdej premalo spoštovali svoj jezik; zato smo skoro povsod prišli pod nemško péto.

Občina Žikarce šteje 490, Zimnica 480, Jablanec 410 in Korena 720 prebivalcev, kateri so vsi Slovenci, le peščica je nemškutarjev, to so taki Slovenci, ki vlečejo čez strn in drn z nemštvom, na svojo slovensko mater pa radi pozabijo.

Na pošti pri Sv. Barbari se nahaja zunaj urada zraven nemškega tudi slovenski napis ter se nahajajo v zalogi dvojezične poštne vrednotnice, le nemški poštni pečat dela krivico našemu maternemu jeziku, proč torej z njim, časi našega hlapčevanja naj minejo!

C. kr. poštni urad v Laškem trgu ima še vedno samonemški poštni pečat in samo-

nemške napise. Dosedaj še ni bilo nič slišati, da bi bili občini Marija Gradec in Sv. Krištof le s prstom mignili za veljavo slovenskega jezika na tej pošti, čeprav nji je „Domovina“ že dvakrat javno prosila za slovenski pečat in slovenske napise. V to poštno področje spada tudi deloma občina Jurklošter s celo faro Sv. Lenart, toda tudi ta se ne gane, ona se bržkone ravna po pregovoru: „Pometaj najprej pred svojim pragom, potem še le pred sosedovim!“ Pometite torej najprej v poštne uradu v Jurkloštru, kjer imate samonemški poštni pečat, samonemške napise in sezite ob jednom v Laški trg. Prej ste se vedno sklicavali na Geipla, da vam ni mogoče ničesar storiti. Geipel je zdaj politično mrtev, a zato niste narodno bolj živi postali. Dolžnost občine jurkloštarske je v dveh poštne uradih pridobiti slovenskemu jeziku postavno veljavo. (Kakor smo poročali v zadnji števi našega lista, storil je ondotni občinski odbor vse za dosego jezikovne ravnopravnosti na domači pošti v Jurkloštru. Čast odbornim možem! Ur.) To velja tudi v občinah Sv. Krištof in Marija Gradec, kateri imate tudi na poštne uradu v Rimskih toplicah samonemški poštni pečat in napise na svoji vesti. Občinama Marija Gradec in Jurklošter gre čast, da sta uložili prošnjo na državni zbor za slovensko vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani, za slovenske napise po železnicah, ne vemo pa, čemu se prva za svoje pošte nič ne briga. Veljava slovenskega jezika so mora raztezati na vse naše urade brez izjeme.

Občina Žikarce pri Sv. Barbari v šentlenartskem okraju se vsaj že toliko zaveda svoje slovenske narodnosti, da ima na svojem občinskem pečatu zraven nepotrebnega nemškega napisa „Schikarzen“ tudi slovenski napis „Žikarovec“. To občino moramo pohvaliti, da je svoje dni skrbela za slovenski napis, dočim imajo njene sosede žalibog še samonemške poštne pečate. Ta občina pa še vendar vedno lepo nemško uraduje, kar nam dokazuje, da še njena slovenska zavest ni do dobra vzbujena. V Žikarovcih živi 490 prebivalcev, kateri so po rodu vsi Slovenci, in vendar se v njihovem imenu občina pač z nemškim jezikom. Ako se jim digne, ne spoštujemo svojega jezika in mu sami ne damo veljave, kako moramo potem zahtevati naj c. kr. okrajno glavarstvo, sodnija, okrajni zastop itd. z nami slovensko uraduje? Hiši je treba postaviti najprej temelj ali podstavo. Občina dá temelj veljavi našega jezika, zato naj ima le slovenski pečat, naj uraduje le slovensko. Občina bodi oznanjevalka in tolmač naše slovenske zavednosti, spoštovanja in veljave slovenskega jezika.

Spodnje-štajerske novice.

(Deželni zbor štajarski) je sklican na dan 28. decembra t. l. Dela bo imel dovolj, ako bo le tudi dovolj dobre volje.

(Duhovniške premembe.) Č. g. Tomaž Mraz, dekan v Vuzenici je stopil v pokoj. Na njegovo mesto je določen za dekanijskega upravitelja č. g. Fran Hrastelj, župnik v Ribnici na Pohorju, a za župnijskega provizorja v Vuzenici pa č. g. kapelan M. Zemljčič.

(Odvetniški izpit) napravil je pretekli teden v Gradcu vrli narodnjak gosp. dr. Ivan Glaser. Novi odvetnik naseli se v Mariboru.

(Oblasten redar) je oni v Žalcu, kakor nam ga toži nek narodni obrtnik. Na zadnjem žalskem semnu dne 13. t. m. oddajal je ta redar, ki je istočasno takozvani „Platzmeister“, prostore večinoma nemčurskim kramarjem in izložnikom iz Celja, tako je tudi dovolil nekim nemškim baburam, da so zavzele izložni prostor, katerega je imel že mnogo let omenjeni slovenski obrtnik (urar) iz Savinjske doline. Ko si ta vendar na skromnem prostorčku v bližini postavi svojo izlogo, prevrže mu jo redar, ki tudi ni hotel slovensko znati napram urarju. Slovenska občina na ta način kaj slabo podpira geslo „Svoji k svojim!“

(V Št. Petru v Savinjski dol.) je obhajala šolska mladina z odraslimi vred jubilejno slavnost na slovesen način ter se je razdelilo otrokom „jubilejskih čaš“ za 50 gld. S tem popravljamo zadnje naše poročilo.

(Mila zima.) Dne 19. t. m. vlovil je Martin Ocvirk v Pirešici metulja belina, pasel se je na razcevelih trobenticah. Pač mila zima, ob Božiču letajo metulji.

(Šaleška čitalnica v Šoštanju) ima svoj redni občni zbor dne 26. grudna t. l. ob 3. uri popoldne v hotelu „Avstrija“ z navadnim vsopredom — h kateremu vljudno vabi odbor.

(Lesna zadruga Savinjske doline!) Kaj je s to zadrugo, ki se je ustanovila v tem letu, a takoj po porodu menda tudi zaspala. Mnogo se je tačas govorilo in pisalo, kako se bo pomagalo našim savinjskim splavarjem in lesotrzcem, kako se jih bo rešilo iz rok židovskih prekupčev. Žal, da je ostalo dosedaj samo pri — načrtih. Naši splavarji pa čakajo kakor poprej, da Savinja naraste ter da tedaj naenkrat odjadrajo vsi s svojim lesnim blagom v Zagreb, kjer se ga morajo ceno ali dobro znebiti. Takšno vreme pomeni vselej praznik za oderuške žide. Omenjena lesna zadruga naj se vzdrami, naj postavi vsaj v vseh večjih mestih ob Savi zadrugne barake, kamor bodo zamogli naši „flosarji“ spraviti začasno svoj les, dokler se mu ne najde pošten kupec.

(Kokarje) V torek, dne 27. grudna t. l. pride štaj. dež. potov. učitelj g. Martin Jelovšek v Kokarje, kjer bo prednašal o umni živinoreji in mlekarstvu. Začetek prednašanja ob 9. uri popoldne v prostorih g. župana. K obilni udeležbi ste razun domačih občanov vabljeni tudi posestniki iz sosednjih občin Bočna in Rečica. Tudi gospodinje se vljudno vabijo k prednašanju.

(Cesarjevič Rudolfovo sadjerejsko društvo v Št. Jurju ob južni železnici) ima svoje letno zborovanje v ponedeljek dne 26. t. m. popoldne ob 3. uri v gostilni g. R. Doboviškega, s sledečim dnevnim redom: 1. Poročilo ravnatelja. 2. Predavanje potovalnega učitelja g. Fr. Beléta o sadjereji. 3. Pogovor o najkoristnejši uporabi sadja. 4. Volitev odbora. 5. Razni nasveti. K zborovanju vljudno vabi ravnateljstvo.

(Šolsko vodstvo v Dobju) dopisuje sosednjim šolam v nemškem jeziku, s čim obtožuje samo sebe, a naš spominja na slovenski pregovor: „Kdor v tujo barko zebije zabiya, nema jih za svojo!“

(Nekateri naši šolski sveti) imajo še samonemške uradne odtiske ali pečate, treba bode tudi sčasoma po teh poseči in jih vzdramiti iz nemškutarskega spanja k slovenskemu življenju. Nemški pečati pohajajo ponajveč iz tistih zabitih let, v katerih so naši ljudje mislili, da brez nemščine ni mogoče uradovati. Mnogo krajnih šolskih svetov ima dvojezične pečate, tudi to nasprotuje slovenskemu značaju. Vse naše uradovanje, vsi naši odtiski in pečati naj bodo samo slovenski. Slovenec imej le jeden in sicer slovenski obraz, a ne dva nemškega in slovenskega ali pa celó samonemškega. Ne bomo mlačni, temveč zavedni in odločni. Kdor trdi da je Slovenec, a vklub temu vendar nemško uraduje, nemško govori in rabi nemške pečate, nasprotuje sam sebi in narodu po pregovoru: „Mojskra Klara po dnevu šiva po noči para!“

(V občinah Svetina pri Celju in v Št. Rupertu nad Laškim trgom) spijo občinski odborniki trdo spanje. Oni ne vidijo nič, ne slišijo nič, da so se vse sosednje občine potegnile za pravice slovenskega jezika. Prosile so na državni zbor za ustanovitev slovenskega vseučilišča v Ljubljani, da ne bodo slovenski dijaki na graškem vseučilišču izpostavljeni nemškim napadom. Prosile so za nadsodišče za vse Slovence v Ljubljani, da se v Gradcu ne bode več jemala slovenskemu jeziku njegova veljava. Uložile so prošnjo za slovenske napise po železnicah in v vseh naših uradih, za izklicavanje železniških postaj v slovenskem jeziku. Ti dve občini pa se nič ne zganeti, lahko njima torej zakličemo:

„No, Janez, kaj tako smrčiš?
Ne vidiš nič, ne slišiš nič,
Kot bil bi mrtva stvar!“
Le vzbudi se in skoči gor
Ter vstopi v naš junaški zbor!

(Politično društvo laškega okraja), kje si? Nad glavami Slovencev visi Damoklejev meč in nikogar ni, ki bi spodbil ta meč z junaško močjo. Slovenska inteligenca v trgu spi in ovira celó one, kateri bi radi za narod kaj storili, a

ne morejo brez vodstva ničesar storiti. V Laškem trgu odmeva med Slovenci klic: Na delo junaki, komur je mar sreča in blagostan našega teptanega naroda! Najprej delo, petem jelo in le truden sladko in mirno počiva! Na oglih hiš Laškega trga še je cesarjeva zahvala vedno prilepljena le v nemškem jeziku; tako biča birokracija slovenske hrbte, dokler se v naših glavah ne vzbudi pamet in zavest, da smo dolžni svojemu jeziku priboriti postavno veljavo! Če nam pamet in volja ne velevata varovati svojih pravic, nas k temu spominjajo bičani hrbti davkoplačujočih Slovencev in pa birokratska gajžla. A kako razumejo nekateri laški Slovenci to svojo dolžnost do rodnega jezika, dokaz nam je vodja slovenske trške šole, ki se je nedavno pohujeno posmehoval, ko so celjski Slovenci in Slovenke zahtevali vozne listke na ondotnem kolodvoru slovenski; mislili smo, da se mu tako smeji srce ponosa; slednji pristopi k blagajni še on ter vsem slovenskim gostom v posmeh glasno zahteva: „Cilli, dritte Classe!“ Živel tako odločni narodnjaki.

(Krajni šolski svet v Loki pri Zidanem mostu) ima samonemški uradni odtisek ali pečat z napisom: „Ortsschulrath Laak bei Steinbrück“, ravno tacega ima tudi ondotno šolsko vodstvo v napisom: „Schulleitung Laak bei Steinbrück“. Menda sta ta dva pečata kamna od stebrov tistega nemškega mosta, katerega zidajo Nemci nad našimi glavami od nemškega cesarstva do Adrije in krajni šolski svet v Loki je pomagač in stražnik pri zidanju tega mostu. Vzemimo nemškim grabežem gradivo — nemške napise, pečate itd. — in ne bodo se več upali trditi, da zidajo nemški most do Adrije.

(Konjiško učiteljsko društvo) zboruje v četrtek, dne 5. januarja 1899 ob pol 11. uri dopoludne v slovenski šoli v Konjicah. Razven stalnih točk sta na vspredu dve zanimivi podavanji in sicer: 1. „Kateri vzroki govoré zoper upeljavo poldnevnega pouka na ljudskih šolah?“ govori c. kr. okr. šol. nadzornik g. P. Leitgeb. 2. „Šola in gospodarstvo“, govori g. Šnuderl. Zanašamo se na polnoštevilno udeležbo cenjenih ndov.

(Slovensko pevsko društvo v Konjicah) priredi svoj glavni letni zbor dne 27. t. m. ob 7. uri zvečer v društveni sobi s sledečim dnevnim redom: 1. Pregled računov. 2. Volitev odbora. 3. Sprejem novih udov. 4. Pogovor zaradi pevovodje. 5. Razni predlogi. Udje in prijatelji petja se uljudno vabijo k udeležbi.

(Nesreča na železnici.) Med Trbovljami in Hrastnikom skočilo je dne 20. t. m. 15 voz tovarnega vlaka št. 126 iz tira in močno poškodovalo tir, 6 voz pa se je razdrobilo. Človek ni nobeden ponesrečil, le promet bil je nekaj dni oviran.

(Sevniško-brežiško učiteljsko društvo) ima v petek, dne 6. januarja 1899. leta točno ob 10 uri dopoludne v videmskem šolskem poslopiju svoje redno zborovanje s sledečim vspredu: 1. Zapisnik. 2. Poročilo predsednika. 3. Volitev predsednika in novega odbora. 4. Poročilo delegatov o zborovanju v Gradcu. 5. Letno poročilo o delovanju našega društva. 6. Želje in nasveti. K prav obilnej udeležbi se vabi uljudno.

(Iz artiške okolice) pri Brežicah se nam poroča, da se ni vršil na kranjskega potovalnega učitelja gosp. G. nikakoršen napad, kakor je bil govor v „Domovini“ pred mesecem. Kakor je marveč sodnijska preiskava dognala, vozil se je gosp. G. na kolesu brez luči in v temi trčil na tesarja, ki je imel na sebi polno svojega orodja. Na tem orodju se je ranil gosp. G. in tudi tesar, ki je bil sam poškodovan. Resnici na ljubo v obrambo našega dobrega imena se vam to poroča in kot nauk kolesarjem, da se ne bodo po noči brez luči vozili.

(Kaj se bo zgodilo?) Slovenska ljudska šola v Podčetrtku je izvesila — tako poročajo graški listi — v praznik cesarjevega rojstva cesarsko zastavo, okrašeno s slovensko trobojnico na svojem poslopiju. Nemškutarji naprosili to takoj ustmeno brežiškega okrajnega glavarja za pomoč, ki se je zgražal nad tem, ter obljubil, da stvar strogo preišče. Toda še se niso pomirili nemčurski živci, niti še ni katerega slovenskega hudobneža okrajni glavar za prvo „hudobijo“ premikastil, — že se je pokazala zopet

tista strašna trobojnica dne 2. t. m. na šolskem poslopiju v zvezi s cesarsko zastavo. V sveti jezi kličejo po omenjenih listih: „Kaj bi se pač v enakem slučaju zgodilo nemškemu učitelju?“ Da, to prašamo tudi mi, kaj bi se moralo zgoditi ljudskemu učitelju, ki razvesi na šolskem poslopiju na slovenskih tleh, med slovenskim prebivalstvom tujezemsko, v Avstriji nepriznano prusko zastavo kot znak srčne svoje težnje za združenje Avstrije z Velikonemčijo? In to se je zgodilo dne 2. t. m., na dan cesarjevega jubileja, na Slatini. Nemčurska gospoda v Podčetrtku, nikar ne silite na solnce, ker imate maslo na glavah.

(Iz Runeča pri Ormožu) se nam poroča, da je tamošnji nadučitelj, g. Fran Vabič, v spomin zlatega jubileja cesarjevega, brezplačno razdelil med ondotne posestnike tisoč dve in triletnih cepljenih drevesc in več tisoč divjakov. Bog mu plati ta nesebični čin!

(Malanedelja.) Kakor smo svojedobno v „Domovini“ v dopisu od Malanedelje sporočali, poslali so naši župani letošnje leto že tretjekrat prošnjo na vis. c. kr. trgovinsko ministerstvo za dvojezični poštni pečat pri c. kr. poštne uradu Malanedelja. Županstva bila sta obveščena z odlokom slav. c. kr. poštnega ravnateljstva od 9. julija 1896, šte. 26.416, da se bo vsled ukaza vis. c. kr. trgovinskega ministerstva od 27. jun. 1893, temu ustreglo, brž ko bo samonemški poštni pečat nerabljev. In letošnje leto, ko smo že tretjo prošnjo odposlali za dvojezični poštni pečat, poslalo nam je c. kr. poštne ravnateljstvo nov, toda zopet samo nemški poštni pečat, kot rešitev naše prošnje in kot — jubilejni dar! — Vprašanje se nam vriva, je li trgovinski minister podrejeni organ poštnega ravnatelja, ali hoče poštne ravnatelj norce briti s trgovinskim ministrom ali s tukajšnjimi župani, ali pa s vsemi skupaj! — No, naši g. župani napravili so pritožbo o tem drznem napadu na naše pravice na vis. državni zbor, ter so jo odposlali č. g. poslancu Žičkarju, da visoko vlado interpelira, — ali pa bomo tudi kaj dosegli, bomo videli.

(Kaj stori rodoljubno prizadevanje!) V ohmeini primeroma tako mali dekaniji iareninski šteje letos družba sv. Mohorja 208 udov več nego lansko leto. Takšen je vseh rodoljubnega posredovanja poedinih nesebičnih narodnjakov, med katerimi zavzema pač prvo častno mesto ondotni požrtvovalni kapelan, č. g. Gomilšek. Duhovna in posvetna inteligenca po Slovenskem posnemajte ga, da bo naša dična družba štela tem preje 100 tisoč udov!

(Vozna pošta.) Da bi se med Arvežem in med Mariborom skozi Pesniško dolino upeljala vozna pošta, storili so se potrebni koraki. Občine ob tej progi ležeče soglašajo vse s tem, da je ta naprava prekoristna potreba. Želja je, da bi pri Sv. Jurji, kjer je sredina te poti, bil stanek poštne vozov oziroma „postiljonov“.

(Občni zbor slovanske čitalnice v Mariboru) je dne 18. t. m. svojega bivšega predsednika, g. dr. Jerneja Glančnika, imenoval častnim članom društva, za njegove zasluge za društvo in volil nov odbor z gosp. dr. F. Firbasom c. kr. notarjem v Mariboru, kot predsednikom.

(„Slovenski Gospodar“) bil je zadnjič dvakrat zaporedoma zaplenjen, še le tretja izdaja je našla pot med svet. Prijetne razmere to, odkar ima Maribor svoje okrožno sodišče z — državnim pravdnistvom.

(Narodna čitalnica v Ptui) priredi na dan sv. Štefana zvečer ob 7. uri v prostorih „Narodnega doma“ gledališko igro: „Oče so rekli, da le“. Po predstavi svira tamburaški zbor. Čisti dohodek namenjen je: polovica družbi sv. Cirila in Metoda in druga polovica podpiralni zalogi slovenskih visokošolcev v Gradcu. Vstopnina za člane 30 kr. za neude 40 kr. za kmete in dijake 20 kr. od osebe.

(Od Sv. Jurja na Ščavnici) se nam poroča, da delajo tam priprave za zidanje nove župne cerkve, Tudi si želi ljudstvo posojilnice.

(Bralno društvo pri Sv. Marku niže Ptuja) priredi dne 26. decembra t. l. na dan sv. Štefana popoldne po večernicah v šoli letno zborovanje s sledečim vspredu: 1. Pozdrav predsednikov. 2. Poročilo blagajnikovo in tajnikovo. 3. Vplačevanje udnine in vsprejem novih udov. 4. Volitev

novega odbora. 5. Posvetovanje gledé naročitve časnikov. 6. Predlogi. Potem prosta zabava v gostilni g. Martina Čeha. K prav obilni udeležbi vabi se najuljudneje.

(V Gradcu) so hoteli nemški burši sklicati izvanreden sestanek v proslavo pruskih idej. Ker pa je policijski vodja Hölzl shod prepovedal, napravili so mu v noči 13. t. m. demonstracijo z mačjo godbo pred stanovanjem. Burši so vedeli, kakor vselej, zvabiti tudi lahko zapeljive poulične sloje. Ko so demonstracije postale prehrupne, odkurili so jo burši, a policija je zaprla devet zaslepljenih pouličnjakov.

Druge slovenske novice.

(Imenovanje) Okrajni komisar g. Alfons Piro je imenovan za deželnovladnega tajnika.

(Osebnosti.) Gosp. Richard Wenedikter, okrajni komisar v Postojni in g. dr. Ernest pl. Stadler, koncipist pri dež. vladi v Ljubljani, sta premeščena k okrajnemu glavarstvu v Ljubljani. K okr. glavarstvu v Postojno je premeščen g. Oton Merk, konceptni praktikant pri dež. vladi, k dež. vladi pa g. Silv. Domicelj, koncipist pri okr. glavarstvu v Ljubljani.

(Promoviran) za doktorja filozofije je bil pretečeno soboto na dunajskem vseučilišču gosp. Josip Komljanec.

(Dopolnilna volitev) v Kranjski dež. zbor iz skupine veleposestnikov mesto grofa Auerperga je razpisana na dan 9. januarja 1899.

(Društvo učiteljc) ima svoj prvi občni zbor v četrtek, dne 29. decembra t. l. dopoludne ob pol 10. uri v „Narodnem domu“ v Ljubljani. Učiteljice slovenskih pokrajin, bodisi da so člani ali nečlani tega društva se uljudno vabijo, da se mnogobrojno udeležijo zborovanja.

(Tretji izkaz prispevkov slovenskih občin za cesarjev spomenik.) Darovale so nadalje: Cerklje pri Kranju 30 gld.; Št. Jurij pri Kranju 25 gld.; Dolenji Logatec 50 gld.; Št. Vid nad Ljubljano 80 gld.; Jelšane 30 gld.; Sv. Križ pri Ajdovščini 25 gld.; Trebnje 20 gld. in Ilirska Bistrica 20 gld.

(Tako je prav!) Poroča se nam, da so kranjski Slovenci začeli zadnji čas svoj denar v precejšnjem številu jemati iz stare (nemške) kranjske hranilnice ter ga nalagati v domače zavode. Ti koraki so se začeli sicer pozno, a vendar z dobrim znamenjem izvrševati. Počasi bo narodna zavest in ponos že dozorela tudi med preprostim narodom. Priporočati bilo bi pa zdaj še tudi vsem varuhom mladoletnih otrok, da zahtevajo od nadvarstvenih sodišč, da se denar teh otrok vzame iz imenovanega zavoda ter naloži, če donaša enake ali višje obresti — v domačih zavodih.

(Nadvojvoda Ferdinand), stotnik pri c. in kr. 17. pešpolku v Celovcu, je bil zadnje nedeljo na lovu v Raskovcu pri Vrhniki. Plen je bil obilen in je tudi nadvojvoda ustrelil 4 srne.

(Ustreljena oče in mati) Dne 11. t. m. prišel je v hišo Mihelčiča v Zabukovju pri Turjaku na Kranjskem sin prijateljevega posestnika, ko se je vračal z lova. Domači 18letni sin si ogleduje puško, med tem ko se je lovec z njegovim očetom pogovarjal. Puška pa se mu sproži ter zadene lastnega očeta na smrt. — Dne 13. t. m. igral se je v Gor. Vremu pri Senožečah 11letni županov sin Cerkvenc z nabasano puško, ki se mu sproži ter zadene strel njegovo mater, da je kmalu umrla.

(Dva otroka zgorela.) Na Petrovem vrhu pri Šmihelu na Dolenjskem zanetila sta dne 16. t. m. otroka Janeza Vovka v hiši. Zgorelo je vse poslopje ter oba nesrečna otroka.

(Kapiteljsko cerkev v Novem mestu) bodo v proslavo cesarjeve petdesetletnice primerno prenovili.

(Sv. Križ pri Kostanjevici) Nova posojilnica bode začela poslovati z novim letom. Pravila ima urejena v smislu zadružnega zakona od dne 9. aprila 1873 in v smislu postave od dne 1. junija 1889, torej se bolj Raiffeisenovemu duhu približuje. Njen delokrog je omejen na župnije Sv. Križ, Kostanjevica, Čatež, Velika dolina. Obrestna mera za hranilne vloge je 4%, za posojila 5%. Deleži so po 6 gld. in se ne obrestujejo; pristopnina se je na 1 gld. določila. Nadzorstvo je prevzel domači župnik č. g. K. Pavlič.

(Krška čitalnica) si je dne 19. t. m. izvolila nov odbor, v katerem so gg.: dr. Geiger, Novák Ivan, Auman, Oblak, Vencajz.

(Na Dolenjskem) je bila letos in je deloma še prav živahna kupčija z vinom. Prišlo je, ker je bilo ugodno vreme, veliko vinotržcev iz Ljubljane, z Gorenjskega in Dolenjskega, ki so plačevali vino po 20—26 gld. hektoliter. Vsled te visoke vinske cene se ljudje zdaj radi pečajo z vinogradstvom in radi v letošnji ugodni zimi rigolajo in grobajo po svojih vinogradih.

(Okrajno cesto Dolenji Logatec-Rovte) bodo prihodnje leto od Rovt podaljšali do Žirov.

(Obsojeni na smrt.) Celovško okrož. sodišče je obsodilo pretečeni teden neko 40letno Notburgo Pirker, ker je zastrupila lansko leto svojega 7letnega nezakonskega otroka in Marijo Roller, ki je na isti način spravila iz sveta svojega 2letnega otroka, obe v smrt na vislicah.

(Koroški nemški listi) se krčijo. Tako bo izhajal dosedajni dnevnik „Kärntner Zeitung“ le trikrat na teden, a trikratna izdaja „Freie Stimmen“ pa samo dvakrat. Ljudstvo je po nekod že sito nemške sleparije in neznosnega ščuvanja.

(Odločilna trenotka za tržaške Slovence.) V velikem mestnem gledališču „Politeama“ v Trstu odigrala sta se pretečeno nedeljo, dne 18. t. m. dva odlomka za politično vrednost Slovencev ter sleparsko našemljenost italijanske kulture. Najprej je sklicalo progresovsko društvo italijanašev protestni shod zoper ustanovitev hrvatskega gimnazija v Pazinu. Ker je bil shod javen in so vabili ter ščuvali lahonski listi že tedne poprej, prišlo je res ljudstva, da se je vse trlo. Zastopani so bili v ogromnem številu tudi socijalni demokratje. Sklicatelji so si veselja meli roke nad tolikim vspehom, češ, danes se bo šlišalo naravnost iz ust vseh slojev, kako mislijo o nas in naši politiki, ljudsko voljo sporočimo potem vladi in konec bo hrvatskemu gimnaziju za vselej. V tej samozavesti se je tudi vzdignil predsednik Benussi, da pozdravi množice. Da bi ne bil tega nikoli storil! Kajti, kakor je zinil, zabučal je takšen krik, sikanje in žvižganje, kakoršnega še to gledališče ni videlo. Socijalni demokratje so vpili: „Živela enakopravnost! Proč z liberalci!“ Množica pa: „Živela Avstrija! Proč z Židi in oderuhi!“ Med tem je letelo na laško gospodo od vseh strani raznih predmetov, kakor blazine, kosi stolov itd., dokler niso zapustili dvorane. Shod je bil seveda razpuščen. Ljudstvo je govorilo in laški progresovci vedó sedaj njegovo mnenje. — V istih prostorih obhajali pa so Slovenci zvečer veliki koncert društva „Kolo“, h kateremu je prišlo do 3000 oseb, od delavskih slojev do najvišjih razumnikov, vsi jedini v bratskem navdušenju za umetniški večer. Nastopilo je 60 tamburašev. Bil je ta večer odločilno spričevalo za slovensko usposobljenost vladati nad publiki italijanstvom v Trstu.

(Umrl je) v Novakih v Istri dne 6. t. m. ondotni župnik, č. g. Anton Ščulac.

Druge avstrijske novice.

(Deželni zbori) so sklicani vsi na dan 28. t. m. Izvzeti so le oni za Istro, Dalmacijo, Solnograško in Tirolsko, za katere se dan otvoritve še ne ve. — Zasedanje sedaj sklicanih zborov bo trajalo komaj nekaj dni. V vseh se otvori prva seja s cesarskim zahvalnim pismom na podane udanostne adrese. Glavni namen zborovanjem pa bo rešitev proračunskega provizorija za prvo četrtletje.

(Državni zbor) je zboroval še v torek, na kar je preložen in so se podali poslanci domov, pri kateri priliki jim je voščil predsednik tudi — veselo novo leto, znamenje, da se tako kmalu najbrže več ne vidijo v zbornici. Prihodnja seja se naznani pismeno, vsekakor še le v drugi polovici januarja. V zadnjih sejah dognal se je zakon o lokalnih železnicah in plačah državnim slugam, zadnji stopi v veljavo že z novim letom. V petkovi seji rogovilil je zopet enkrat prav prostaško Wolf s svojimi tovariši, ker so mu konfiskovali list „Ostdeutsche Rundschau“. Škandal in vsestransko psovanje je bilo vredno njegovega imena, a potem se še spodtika, ako mu zabrusi predsednik, da je malopomemben posla-

nec. Tudi nagodbeni odsek ni dodelal po poldrugimesečnem sklepanju svojega dela, ter ga bo moral rešiti § 14. „Slovansko kršč.-narodna zveza“ je konferirala nedavno z grofom Thunom ter mu baje zažugala, da stori konec dosedaj-nemu podpiranju vlade, ako se slovenskim zahtevam ne ustreže. Grof Thun potolažil jih je ter jim dal taka konkretna zagotovila, da se lahko vsaj za sedaj zadovoljijo, — kar pa se je takoj zanikalo.

(Uradnikom pri državni železnici) zvišajo se plače v teku prihodnjega leta ter se dotične priprave v železniškem ministerstvu pridno razmotrivajo.

(Pisarjem pri sodiščih) regulirajo se plače za leto 1899 tako, da dobijo pomožni pisarji v prvem krajevnem razredu (pri sodiščih na Dunaju) 660 gld., v drugem krajevnem razredu 540 gld., a v tretjem 480 gld.

(V Dubrovniku) v Dalmaciji je bil izvoljen pri dopolnilni volitvi v deželni zbor dne 19. t. m. Srb odvetnik dr. Blaž Matijević, dočim je hrvatski protikandidat Klaić propal.

(Čehi napredujejo.) Novoiimenovani predsednik praškega deželnega nadsodišča je prejel te dni svoj dekret, pisan samo v češčini. Naravno je tedaj, da češkim državnim uradnikom ni treba zatajevati svojega narodnostnega prepričanja. Kedaj pridemo Slovenci tako daleč? Pri našem državnem uradništvu je nemški servilizem in despotizem tako ukoreninjen, da smemo trditi, da bi se zadnji kancelist ustrašil, ko bi se mu izročil slovenski dekret.

(V Varšavi) odkrijejo jutri spomenik polskemu pesniku pervaku Mickiewczu v zvezi z veliko ljudsko proslavo stoletnice njegovega rojstva. Ruska vlada je hotela to slavnost mogoče omejiti, da se ne bi poljski narod pri spominu na svojega prvoboritelja za svobodo Poljske preveč razvnel. Zabraniti se je hotelo v začetku Sinkiewiczzu, prvemu polskemu pisatelju sedaj-nega stoletja, govoriti pri tej priliki slavnostni govor, kar pa je naknadno sam ruski car dovolil.

(Danilo Stanković †) predsednik hrvatskega dežel. sabora je umrl dne 15. t. m., star 65 let.

(Hrvatski sabor) Na dnevnem redu je bila dva dni zadnjega tedna med drugim tudi razprava o podaljšanju finančne nagodbe med Ogrsko in Hrvatsko. Opozicijski govorniki so prepričevalno govorili, naj preneha ta nagodba, ki je Hrvatski od nekdanje največje zlo, kajti od 36 milijonov dohodkov lastne dežele naklonijo jej nazaj Mažari le 8 milijonov, drugo porabi Avstrija in Ogrska. Ker ni nadé, da bi se sporazumela Ogrska z Avstrijo, pa tudi Hrvatski ni treba obdržati zvezo z Ogrsko. Vladna stranka je seveda ta predlog zavrgla, ker se te izdajalske duše dobro počutijo pod okriljem mažarske uprave. Sabor je bil dne 20. t. m. preložen do 16. prosinca 1899.

(Baronu Banffy ju) je odvzeto začasno vodstvo ministerstva za najvišji dvor, katera čast je podeljena državnemu tajniku grofu Sechenyi ju. — Ogrska zbornica je še vedno brez predsednika, ker opozicija ne dopusti izvolitev predno Banffy ne odstopi. Vlada je razposlala po celi deželi okrožnice na ljudstvo, v katerih skuša nahujskati volilce zoper one svoje poslance, ki se v zbornici z obstrukcijo vladi zoperstavljajo.

Ogled po širnem svetu.

(Na Spanskem) se bojijo najhujšega, ker je prekucuški vpliv Karlistov že toli zrasel, da je odstopil ministerski predsednik Sagasta. Ako se ne posreči kraljici takoj sestaviti energičnega novega ministerstva, napoči najbrže usodna kriza.

(Krečanski nadkomisar), grški princ Jurij, je dospel na Kreto dne 21. t. m. Spremljal ga je bivši kandidat za krečanskega guvernerja, Švicar Droz, ki postane baje njegov prvi svetovalec. Sprejem je imel le bolj vojaški značaj. Admirali evropskega brodovja so oddali svojo nalogo za usodo Krete nadkomisarju, ter se povrnil s svojim brodovjem domov. Mohamedani še vedno zapuščajo otok, nekateri prodajo svoja posestva, drugi jih dajo le v najem kristjanom. Turki imajo menda slabo vest ter se neopravičeno bojijo, da se bo postopalo z njimi, kakor

to storijo turški mogotci napram podjarmljenim drugovercem.

(Špansko ameriška mirovna pogodba) še ne bo menda dolgo dosegla trajnih uspehov. Med tem, ko so obojestranski komisari zapustili Pariz, začeli so še le uprav vstasi na Filipinah in Kubi nemire. Filipinci nočeje izročiti Špancem njih vjetnikov, dokler jim Španija ne izplača 20 milijonov odkupnine. Kubanski ustaši pa se lotevajo dan na dan vkljub sklenjenemu miru španskih vojakov.

(Slovenci in Hrvatje v Egiptu.) V Aleksandriji nastala je tekom let mnogobrojna naselbina Slovencev in Hrvatov. Največje število tvorijo slovenska dekleta, ki gredo v Egipt za hišnje, strežnice, dojilke itd. Šteje se jih gotovo nad 5000. Slovenci in Hrvatje ustanovili so si že pred dvema letoma društvo „Slovjanska Sloga“ za vzajemno pripomoč in medsebojno prosveto. Glavna pomoč pa je bila namenjena službujočim Slovenkam, ki so popreje brez zavetišča in podpore tako lahko zabredle na kriva pota. Povodom jubileja našega cesarja so ondotni Slovenci in Hrvatje tekmovali, kako povzdigniti to podjetje. Pridružili so se jim z velikimi darovi tudi Nemci, Mažari in Italijani, tako, da se je nabrala ogromna vsota 40.000 gld. Zavetišče ima sedaj prostrane prostore s pohištvo za petdeset žensk, in sicer spalnico, pisarno, sobo za zabavo in čitalnico. Vrh tega pa je še naloženo 30.000 gld. glavnice. Društvo je poslalo našemu cesarju za jubilej umetno izdelano, hrvatsko pisano adreso.

Dopisi.

Iz Št. Lenarta nad Laškem. (Čudna in zanimiva najdba.) „Domovina“ je že pred več meseci poročala o nekem grobu, na katerega je pri izkopavanju kamena naletel v svojem gozdu posestnik Jožef Fajfar v Gozdecu pri Št. Lenartu nad Laškim trgom. Ta grob je bil obdan s kamenitimi neobdelanimi ploščami ter se je nahajalo v njem več človeških lobanj in kosti. Najdba je takrat vzbujala mnogo pozornosti med domačim in sosednjim prebivalstvom, ki se je seveda hodilo na lice mesta prepričati o resnici najdbe. Nek profesor iz Celja, ki se baje peča s starinoslovjem, si je tudi ogledal grob, kosti in kamenje, a ker so kamni le lomljene plošče brez napisov, ni mogel ničesar dognati, le jeden v bližini izkopani kamen je bil izklesan tako, da se je dalo sklepati, da pobaja morda iz rimskih časov. Pri površnem razkopavanju zemlje je imenovani posestnik zasledil tudi ostanke temeljnega zidovja, toda v njem se ni nahajal prav noben kamen, ki bi pričal rimsko dobo. Da je moralo tu nekdanj biti nekako poslopje to so pričali ostanki temeljnega zidovja in najdeni grob, toda ustno izročilo najstarejših ljudi ni vedelo o tem ničesar pojasniti in ker je tudi nameravano izkopavanje zemlje izostalo, se je vsa najdba kmalu pozabila. Pred kratkim pa je imenovani posestnik naletel še na dva druga groba, katera se razlikujeta od prvega v tem, da nista obdana s ploščami, temveč sta s kamenjem zidana. Tudi v teh dveh so se nahajale človeške lobanje in kosti in jeden teh grobov je bil pokrit z izklesanim kamnom s sledečim latinskim napisom:

TERTIVS

RIGONIS . F .

ANN C

C

TERTIA . BELA IVLLFAN

LAT . M

. X

Ta napis bo podal starinoslovec kjuč k pojasnjevanju grobov in temeljnega zidovja. Črke zadnjih treh vrst, ki so tu s pikami označene, so deloma obrabljene, deloma je kamen razpokan in razbit. Kamen se je prepeljal v muzej mesta Celja, kjer se bodo na njem določile pokvarjene črke. Slovensko bi se te prve štiri vrste glasile: Tretji Rigonov sin, sto let (star), tretje vojske itd. Nadaljna raziskovanja bodo bržkone natančno dokazala, iz katerega stoletja pohajajo grobovi in kakšno poslopje, oziroma naselbina se je tu nahajala. Vsekakor bo treba varovati vsak kamen, ki se še najde z napisom ali s katerim si bodi znamenjem. Dolej se v najdenih grobovih ni zasledil noben tak predmet,

katere so navadno devali Rimljani v grobe, kakor: meče, sulične osti, novce, uhane, zapenjače, bronaste zapone, zapestnice, kovinske in koščene igle, kolute za nakras in celo sekire itd. Sam latinski napis na kamniti plošči še ni dokaz rimskega značaja, kajti v starih časih so tudi drugi narodi večkrat uporabljali latinski jezik za napise.

Kadar se bodo dognale letne številke v zadnjih treh, sedaj nečitljivih vrstah, bode ta zanimiva najdba zanesljivo pojasnena.

Dunaj. Na Miklavžev večer priredilo je akad. društvo „Slovenija“ svojima častnima članoma gg. Ant. Aškercu in Iv. Hribarju, županu stolnega mesta Ljubljane, časten večer.

Nepričakovano veliko število najodličnejših slovanskih gostov in zastopnikov akademičnih društev pričalo je, da je bil sklep „Slovenije“ počastiti moža stoječa danes v ospredju slovenskega življenja, kaj času primeren. Ne morem pa popisati vsega improvizovanega vzporeda in oceniti dostojno posamezne točke, hočem marveč omeniti le najvažnejše. In tu mi je pred vsem omeniti izvrstnega tamburanja akad. društ. „Zvonimira“, čegar proizvajanje je navzoče občinstvo kar očaralo. Spomniti se moram krasnega jeznatega govora otca Popariča iz Dalmacije in mojsterskih deklamacij „Juda“, „V pepelnični noči“ in „Ludo“ od Pötöfija, g. Petra Branny, bivšega člana zagrebškega gledališča, ki so napravile na poslušalce neizbrisen utis. Istotako smo se divili g. K. Jeraju, ki nam je vnovič pokazal, kako umetniški da zna vladati svoje gosli. In če še omenim pevskega zbora „Slovenijo“, ki je, rekel bi, v vseh slovanskih krogih neka privlačna sila, menim, da sem se spomnil vseh onih činiteljev, ki so s svojim deloma nenadnim sodelovanjem pripomogli k sijajnemu uspehu tega, reči smem, občeslovanskega večera.

Ura je kazala že čez polnoč, ko je prevzel g. dr. Murko predsedništvo zabavnega dela, pod čegar spretnim vodstvom so nam potekale med petjem, godbo in napitnicami ure ko minute. Posebno nas je tu zanimal ruski govor zastopnika g. Aškercu, švedskega pesnika Jensena in prijatelja našega pesnika.

S kratka, bil je to večer, na katerega sme biti „Slovenija“ zares ponosna in kateri se more prištevati med najlepše manifestacije ne samo slov. dijaštva zbirajočega se okoli zastave z geslom „vse za narod in svobodo“, temveč vsega na Dunaji bivajočega zavednega slovenskega in slovanskega življa.

Narodno-gospodarske novice.

Težnje kmetijskega gospodarstva in sredstva za njih olajšavo.

Sadjarstvo se pri nas le še premalo goji. Obeta v naših za to posebno vgodnih pokrajinah veliko lepih dohodkov, katere nam ne zamore lahko kako tekmovalstvo kršiti, ker so razni pogoji posebno dobri. Poprijeti se ga moramo mnogo bolj nego dosedaj, sevé pa da moramo le po umnih načelih postopati, razne okoliščine, ki posebno na prodajo itd. vplivajo, vpoštevati. Neopravičeno, zelo škodljivo svojeglavnost pustimo in vklonimo zahtevam svoj razum. Taka svojeglavnost n. pr. gledé vrst, ki se naj izbirajo, mnogo škoduje našemu sadjarstvu sploh, torej tudi vsakemu posamezniku. Gledé sadjereje je pri nas mogoče še mnogo napredka.

Kar se tiče pridelovanja kupčijskih in drugih rastlin, naj vodijo kmetovalca cene, koje ima pričakovati. Kupčijske rastline donašajo včasih lep dobiček. To vidimo nekatera leta pri hmelju. Cena takih pridelkov, katerih poraba je primeroma majhna, je pa zelo premenljiva; kmalu se jih preveč pridelava. Kmetovalec pa bodi nekoliko trgovec ali spekulat, naj predno začne take pridelke pridelovati dobro prevdarja in se prepriča, kaj ima od njih pričakovati. On mora torej tržne razmere dobro poznati. Morda še znajo druge okoliščine na cene taci pridelkov zelo vplivati. Kjer je mnogo delavnih močij na malih zemljiščih, se delo lahko z intenzivnim obdelovanjem, lahko dobro izkoristi, tako n. pr. poleg mest razne zelenjave, ali s pridelovanjem špargeljnov, včasih s pridelovanjem zelišč za droguiste n. pr. meta itd.

V nekaterih razmerah dá se iz zemlje lep dobiček doseči s pomočjo drevesnic, trtnic, s pridelovanjem raznih semen itd.

Živinoreja je s kmetijstvom v tesni zvezi, da takorekoč podlaga uspešnemu kmetijskemu gospodarstvu. Potrebna je zarač gnoja, ker brez živinskega gnoja težko kmetujemo. Donaša pa kmetovalcu tudi korist s svojo močjo v delu, katere se ne da pogrešati, v mesu, v mleku itd.

Gledé namena živinoreje naj kmetovalec pravo pogodi, kar mu je bolj dobičkonosno. Včasih bode odredil plemensko živino, ali prideloval meso, živino pital itd. Mlekarski pridelki so tudi velikega pomena, oni zamorejo živinorejo zelo dobičkonosno napraviti. Z isto množino krme, s katero se pridobi po 1 kg. mesa, pridobi se po 10 litrov mleka. Če se izkoristi 1 l mleka po 5 kr., moralo bi meso stati 1 kg 50 kr.

Mlekarski izdelki imajo zelo živahni trg, povpraševanje po njih je veliko, ker služijo kot hrana raznim potrebščinam in jih je težko v preveliki množini dobiti.

Pri živinoreji je tudi dobro prevdariti, koje baže živina največ vrže.

Pri svinjah pridobimo n. pr. že s 4 kg suhe tvarine v krmi po 1 kg. mesa, pri ovnu še le z 9 kg., pri volu pa še le celó z 12—13 kg. Za izbiranje vrst in plemen domačih živali nam je merodajno poleg družih okoliščin množina in lastnosti krme, katero imamo na razpolago.

Poleg velikih živali pa rabimo tudi male domače živali. Te so mnogokrat gospodarstvu zelo izdatna podpora in z njimi razne pridelke in denar naravno bolj popolnoma izkoriščamo. Kakšnega pomena so svinje za naše gospodarstvo, ni treba povdarjati. Koze so za manje razmere zelo koristne. Kjer je premalo krme za eno kravo, redi se lahko že par koz, in te krmo izvestno mnogo boljše izkoriščajo nego krava ter jo v obilnem mleku dobro plačujejo. Z ovcami izkoriščamo paše, ki niso za drugo živino, dajejo nam pa volno, mleko, meso. Kuretnina je sila koristna. Ona uniči mnogo škodljivega mrčesa, ga rabi kot hrano, pa daje lepe dohodke v jajcih, mesu in perji. Golobje naj bi se tudi bolj v kmetijskih gospodarstvih udomačili. Koristni so zelo ker pobirajo plevelna semena, pa dajejo meso, ki se ali proda ali pa da kmetu tečno jed.

Domači zajci se redijo skoraj le od krmskih odpadkov v hlevih večje živine, njih hranitev skoraj nič ne stane. Dadó pa kmetovalcu mnogo dobrega mesa za prodajo ali za njegovo mizo.

V novejšem času se kmetovalcu zopet zelo priporoča ribarstvo, kajti lahko donaša lepe dohodke. Slaba zemljišča, na katerih se napravijo ribniki, ali pa vsak potok ali vsaka luža se z ribarstvom izvrstno izkoristi.

Bučelarstvo je žalibog še mnogo prerediti. Daje lep dohodek v medu in vosku, ob enem pa povspesuje oplodenje cvetja, je torej zelo važno tudi za rodovitnost drevja. Vsak sadjar naj bi bil tudi bučelar. Med, ki je v cvetju je bučelam le za vado, da povspesuje oplodenje cvetja.

Razun teh imamo še mnogo živali in živalic, ki so lahko včasih zelo koristne. V nekaterih krajih zbirajo celó v vinogradih škodljive polže, jih zapirajo v zaboje, jih krmijo ter jih pozimi dobro prodajajo. Revnejši kmetijski stan trpi mnogo vsled pomanjkanja krepke, tečne hrane. Kjer se redijo male živali, zamore tudi manjši posestnik sebi in svojim večkrat privoščiti zelo po ceni mesne jedi. Čudno je, da se male živali večinoma prezirajo, pa ljudje izdajajo svoj težko prihranjen denar za mnogo dražjo hrano ali pa živijo borno od manj tečne hrane. Taka manj tečna hrana pa nima redilnih snovij v pravem razmerju, porabi se je torej mnogo več nego hrane iz nekoliko mesa.

Ceneje prideluje naj se večja množina in najbolj kakovost.

Kar se tiče najnižjih pridelovalnih stroškov ne veljajo ti gledé enote zemljišča n. pr. orala ali drugih pridelovalnih ureditev, temveč gledé enote pridelka. Navadno vladajo gledé tega zelo napačni nazori. Gospodarji, ki hočejo pri obdelovanju kaj prihraniti, imeli bodo veliko zgube. Ako vinograd prav dobro obdelujemo,

pridelamo lahko na oralu do 100 veder vina. Tako dobro obdelovanje stane pri oralu n. pr. 150 gld. Pridelovalni troški (ako ne vpoštevamo obrestovanja in amortizacije kapitala) znašajo pri vedru 1 gld. 50 kr.

Drug gospodar skuša si pa pri obdelovanju prihraniti vsaj 100 gld. na oralu, pridelal pa bode vsled tega le kacih 10 veder vina. Pridelovalni troški za vedro znašajo torej v tem slučaju 5 gld. Taka napačna varčnost je med našimi kmetovalci v njih veliko škodo mnogokrat preveč vkoreninjena. Da bi se le prava pametna varčnost tako vdomačila.

Da mnogo in primeroma po ceni pridelujemo, imeti moramo na vsak način primerno moč in upravnega kapitala, da zamoremo s pomočjo tega izkoristiti ureditev, katero nam ponuja znanje in skušnje. Kdor nima dovolj takega upravnega kapitala, naj zanj poskrbi ali pa svoje gospodarstvo skrči.

Kdor ima malo upravnega kapitala, pa hoče n. pr. 10 oralov vinograda obdelovati, stori to površno in gospodarski uspeh mu bode mnogo slabši, kakor če bi s svojimi sredstvi samo en oral obdeloval. Kdor ima par prihranjenih grošev, pa si za te prikupi kako zemljišče, a svoje prejšnje zemljišče ne zboljša, je smešen gospodar. Nakoplje si le več davkov in dela. Dohodke bi si mnogo bolj zvišal nego z dokupovanjem zemljišč ako bi svoje travnike osnažil ali zanemarejene vinograde spravil v dober stan itd. Tu bi se mu oni denar, katerega je porabil za dokup, izvrstno obrestoval, a davkov in drugih stroškov ne bi imel nič več. (Dalje prih.)

Razne stvari.

(Tudi ideja miru) Nemška vlada je predložila državnemu zboru, da dovoli povišati število vojakov za časa miru za nič manj nego 23 277 mož. Do sedaj šteje nemška vojska 479 229 mož, in če se predlog vlade sprejme, štela bi 502 506 mož, katero število bi se povečalo še za 4434 častnikov, zdravnikov, uradnikov in podčastnikov. To povišano stanje vojaštva naj bi trajalo od 1. vinotoka 1898 do 31. sušca 1904. Troški za pomnoževalno vojaštvo znašali bi samo borih 133 mil. mark na leto. Vlada opravičuje svojo zahtevo s tem, da tudi druge države posebno Angleška pomnožuje svojo vojsko in da ni misliti, da bi imel predlog ruskega carja, tičoč se razoroženja, v sedanjih časih uspeha. Pri sedanjih razmerah v nemškem državnem zboru sme vlada skoro gotovo računati na to, da prodre s svojo zahtevo. No, kaj pa porečejo davkoplačevalci, posebno obrtniki na to?

(V Serajevu) se katoliški duhovniki s svojim neumorno delujočim biskupom silno trudijo, da sezidajo nove cerkve in ustanavljajo nove župnije. Začeli so v Serajevu staviti tudi poslopje za duhovsko semenišče. Žalibog, da so pa katoličani od strani visoke vlade vse premalo podpirani.

(Leto 1899) sme se imenovati nedeljsko leto. Začenja se in neha z nedeljo, šteje vseh nedelj 53 in vse 4 adventne nedelje obhajajo se meseca grudna; zadnja nedelja je 24. grudna, torej pred Božičem; velikonočni prazniki so 2. in 3. aprila; binkošti 21. in 22. majnika; na praznik Vnebohoda utegne deževati. Veliki petek je 31. sušca; pust je to leto krajši, traja namreč samo pet tednov in štiri dni, dočim je trajal l. 1898 šest tednov in pet dni. Vseh nedelj in praznikov je 68.

K „Delavskemu podpornemu društvu v Celji“ pristopili so nadalje ter vplačali in sicer kot ustanovniki: Sl. posojilnica v Celji 25 gld., g. dr. Jos. Serbec, odvet. itd. v Celji 25 gld., g. dr. Iv. Dečko, odvet. v Celji 25 gld. — Kot podporni udje: Sl. posojilnica v Celji 25 gld., č. g. A. Šorn, kapl. pri Mar. Snežni 1 gld. 50 kr., Neimenovani 2 gld., č. g. dr. Fr. Janežič, prof. 1 gld. 20 kr., g. Fr. Jošt, posojil. taj. 1 gld. 20 kr., g. Fr. Kmecl, krojač 1 gld. 20 kr., g. L. Baš, notar 1 gld. 20 kr., g. J. Deček, notar 1 gld. 20 kr., g. K. Vanič, trgovec 1 gld. 20 kr., g. A. Kolenc 1 gld. 20 kr., g. Fr. Lončar, taj. pos. 2 gld., g. A. Perc, not. urad. 50 kr., g. L. Schellander, hiš. pos. 1 gld. 20 kr., g. H. Sax, strojevodja 1 gld. 20 kr., g. J. Hočevar, krojač 1 gld. 20 kr., g. Fr. Vajda, davč. prist. 50 kr., g. D. Hribar 1 gld. 20 kr., g. Iv. Likar, zast. b. Slavije 1 gld. 20 kr., g. Iv. Kapus, brivec 60 kr., g. A. Kuhar, komis. zavar. „Dunav“ 1 gld. 20 kr., g. J. Topoljak, trgovec 1 gld. 20 kr., g. P. Kostič, trgovec 1 gld. 20 kr., g. Fr. Konfidenti, upr. kem. tov. 1 gld. 20 kr., Neimenovani 60 kr., g. V. Pegan, jurist 70 kr., Neimenovani 30 kr. vsi v Celji; č. g. Iv. Kozinc, župnik v Slivnici 1 gld. 20 kr., g. St. Rojnik, oficijal v Gradcu 1 gld., g. F. Lipovšek, posest. v Medlogu 1 gld., g. M. Ropas, izdel. glasov. v Celji 1 gld. 20 kr. — Vsem blagim dobrotnikom za velikodušno podporo izreka odbor najiskrenejšo zahvalo z jamstvom, da bode navedene zneske z največjo ekonomijo v prid društva in za povzdigo slovenskega delavskega blagostanja uporabil. — Nadaljne prispevke sprejema blagaj. namešt. g. A. Terček, Hribarjeva knjigovoznica v Celji.

Književnost.

(„Delavski prijatelj“), krščansko-socijalni list za slovenske delavce, ki je izhajal v Gorici, bode izhajal tudi v prihodnjem letu. List prinaša mnogo koristnega in poučnega berila za delavske stanove. Priporočamo ga v naročbo slovenskim delavcem in prijateljem delavcev. Celoletna naročnina 70 kr. naj se pošilja upravnistvu „Del. prij.“ v Gorici, Nunske ulice št. 10.

Jubilejski darovi za družbo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. Poslali so: G. Martin Medved v Slov. Bistrici 50 gl. — Frančiška Vrtačnik, gospodinja v župnišču boštanjskem, 2 gl. 50 kr. — Č. g. žup. Jož. Laznik v Polh. Gradcu je nabral 13 gl. 10 kr., in sicer so darovali: g. nabiratelj 3 gl. 50 kr., č. g. kap. Anton Hribar 2 gl., g. župan Jakob Smolnikar 50 kr., g. nadučitelj Janko Bajec 30 kr., g. strojar in posesnik Val. Rihar 6 gl. in g. c. kr. poštar Fr. Tomšič 80 kr. — Na objavljeni poziv družbe v „Soči“ je darovala šestorica slovenskih krokarjev pri „Kranjski Miciki“ v Sarajevu 3 gl. — G. Blaž Zaherl v St. Stefanu pri Smarjinih 54 kr. — Č. g. dekan J. Peterl v Kobaridu je nabral 11 gl. 50 kr. in sicer so darovali č. g. nabiratelj 1 gl., vik. Sim. Gregorčič 2 gl., vikarji Manžini, Mesar, Čubelj, Sedej, kurat Kalin, beneški župnik Trušnik in dež. posl. Lapanja po 1 gl., kurat Leben in kapelana Košir in Franke po 50 kr. — Č. g. ljubljanski bogoslovci 35 gl. in 100 iztisov „Pomladnih glasov“. — Živeli milosrdni patrijoti in njih nasledniki!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

„Naša straža.“

Kot redni udje so pristopili in plačali nadalje sledeči gg.: Jakob Cemažar, novomašnik, Trst, 1 K., Ciril Vuga, bogoslovec, Gorica 1 K., Jožef Abram, bogoslovec, Gorica 1 K., Jakob Bergant, stud. phil., Dunaj, 1 K., A. Carli, stud. iur., Dunaj, 1 K., Fr. Ban, poslovodja „Kat. tiskarne“, Ljubljana, 1 K., P. Modic, Ljubljana, 1 K., Iv. Snoj, Ljubljana, 1 K., Jos. Dermastja, jurist, Dunaj, 1 K., J. Karba, sluga, Dunaj, 2 K., Ivan Stefe, Ljubljana, 1 K., Iv. Kregar, načel. okr. mest. bol. blagajne, Ljubljana, 1 K., Marija Umberger, Ljubljana, 1 K., Lovro Baš, notar, Celje, 1 K., Fon, c. kr. profesor, v Celju 1 K., Fr. Jošt, taj. zveze, Celje, 1 K., Krančič, kap., Celje 1 K., Iv. Vavken, taj. hran., Celje, 1 K., dr. Karlovšek, odvet. kand., Celje, 1 K., Suhač, c. kr. prof., Celje, 1 K., Levičnik, c. kr. sod. svet. v pok., Celje, 1 K., Fr. Dolenc, posest., Celje, 1 K., dr. Vrečko, odv., Celje, 1 K., dr. Brenčič, odvet., Celje, 1 K., dr. Praunseis, okr. zdravnik, Celje 1 K., dr. Šuklje, zdrav., Celje, 1 K., K. Vanič, trg., Celje, 1 K., Iv. Kapus, brivec, Celje, 1 K., Mil. Hočevnar, trg., Celje, 1 K., Detiček, notar, Celje, 1 K., Ivan Likar, zast. b. „Slavije“, Celje, 1 K., Iv. Grobelnik, solicitor, Celje, 1 K., — (Nadalje sledi). Pristopek „Naši straži“ in vplačila vsprejema začasni tajnik in blagajnik dr. Janko Brejc v Ljubljani.

Izkaz darov za „Jubilejno kapelico sv. Cirila in Metoda pod Ojstrico“. Darovali so nadalje po 1 gl. 50 kr.: č. g. D. Roškar, kap. v Hočah; č. g. Fr. Simonič, stolni kap. v Mariboru; J. Kelemina v Mariboru; g. J. Sirca, župan v Zalcu; po 1 gl. so darovali: g. dr. Jurčeta, odvetnik v Ptui; č. g. Ferdo Jan, župnik v St. Petru v Sav. dolini; g. A. Klemenšek, posest. na Ljubnem; g. Ivan Časl, posestnik pri Sv. Frančišku v Strazah; g. dr. H. Borštner, zdrav. v St. Lovrencu; č. g. K. Presker, kaplan v Šoštanj; č. g. A. Kolar, kaplan pri Sv. Petru pod Gorami; g. Tomaž Wajda, taj. okr. gl. v Celji; č. g. Ed. Janžek, župnik v Sv. Marjeti pri Rim. toplicah; č. g. Jakob Korošak, kaplan pri Sv. Duhu v Ločah; č. g. dr. Jos. Suhač, župnik pri Sv. Ani na Krembergu; č. g. A. Mojžišek, kaplan pri Sv. Ani; č. g. Davorin Meško, župnik pri Kapeli v Slov. gor.; č. g. Gašpar Zrnko, kaplan pri Sv. Lenartu; č. g. A. Šijanec, kaplan v St. Juriju v Sl. gor. (Dolje prihod.)

Koledar.

Petek (23.) Viktorija, d. — Sobota (24.) Adam in Eva. — Nedelja (25.) Božič. Rojstvo Gospodovo. — Ponedeljek (26.) Štefan, mučenec. — Torek (27.) Janez, evan. — Sreda (28.) Nedolžni otroci. — Četrtek (29.) Tomaž Kantvar. David kralj. — Ščip dne 28. ob 12. uri 45 min. zjutraj.

Sejmi.

Dne 27. v Vitanju; dne 28. v Lipnici.

Loterijske številke.

Trst 17. decembra 1898: 6, 42, 41, 15, 83.
Linc „ „ „ 38, 18, 65, 44, 45.

C. kr. priv. južna železnica.

Razglas.

Počenši s 1. januarjem 1899 zaračunalo se bode vse prevožne pristojbine ter povzetja pri vseh avstrijskih, ogrskih in bosansko hercegovinskih železnicah izključno le v kronski in vinarski veljavi, v koliko so se dosedaj računale te pristojbine v goldinarjih in krajcarjih avstr. veljave.

Z ozirom na pristavke, VIII. in XII k § 51 železniškega pravilnika veljavne od 1. januarja 1899, vsled katerih je dopuščeno deklaracije za pošiljatve in ravno tako pripisane predvzetja in povzetja v gotovini na voznih listih pisati le v kronah in vinarjih, zaradi česar se pošilja teljem tovara nujno priporočati tudi ako rabijo stare formulare voznih listov, kateri so dovoljeni še do konca aprila 1899, da vsikdar zapišejo omenjene vrednosti od 1. januarja 1899 naprej vedno v kronah in vinarjih.

Na Dunaju, decembre 1898.

Glavno-ravnateljstvo c. kr. priv. južne žel.

Zahvala.

Podpisani krajni šolski svet je sklenil sporazumno s šolskim vodstvom slaviti 50letnico vladanja Nj. Vel. cesarja s tem, da podari poleg božičnice sl. kat. podp. društva še 50 revnim učencem vsaj najpotrebnejšo obleko. Sl. posojilnica v Celju je blagovolila nakloniti v to svrhu krajnemu šolskemu svetu svoto po 50 gl., za katero se izreka tem potom iskrena zahvala.

Pri tej priliki si usojamo opozarjati sl. občinstvo in osobito rodbine na veliko revščino ogromne večine šolskih otrok, kateri nimajo niti najpotrebnejše obleke za obisk šole, posebno sedaj ob slabem in mrzlem vremenu. Cenj. naše rodbine bodo zelo vstregle otrokom, če jim naklonijo odloženih oblek, katere se naj izroči šolskemu vodstvu. Z denarno podporo, katero sl. občinstvo nakloni, pa se bode nakupilo vrednim in ubogim učencem obleke. — Na ta način se bode storilo mnogo za pridno in redno obiskovanje šole.

Krajni šolski svet za celjsko okolico,
Armin Gradišnik s. r. Dr. Jos. Vrečko s. r.
šolski vodja. n. čelnik.

Zahvala.

Preblagorodni gospod baron Ed. Cnobloch je tukajšnji šoli že tretjekrat v tem letu blagovolil nakloniti posebna darila. Za 50letno svečanost Nj. Vel. Franc Jožeta I. je pa zopet podaril tri velike prekrasne podobe cesarjeve — za vsaki razred po eno. Podpisano vodstvo šole si šteje v dolžnost, za cenjeni dar se prav iskreno zahvaliti! Bog obvaruj, Bog ohrani, Nj. Veličanstvo presvitlega cesarja Franc Jožeta I. in Bog blagoslovi patrijotičnega darovatelja in dobrotnika naši šoli preblagorodnega gospoda barona Cnoblocha.

Šolsko vodstvo Braslovče, 8. grudnia 1898.

V. Jarc, nadučitelj.

Občni zbor

„Konzumnega društva z neomejenim poročtvom v Verpetih hiš. št. 2. pri Frankolovem“ se vrši dne 31. decembra t. l. ob 9. uri dopoldne.

DNEVNI RED:

1. Predlogi društvenega delovanja v imenu naših pravil.
2. Volitev novega tajnika in prodajalca.
3. Prenehanje društvene oddaje udom do rešitve sodniških zadev ter zaradi neprimernih društvenih prostorov za nekoliko časa.

(345) 1

Odbor.

„Glasbena Matica“ V LJUBLJANI.

„Glasbena Matica“ namerava vsako leto v svojem „izvestju“ podati nekaj pregled razvoja slovenske glasbe. Zato vabi vsa slovenska pevska društva, naj ji redno pošiljajo svoje vzporedne, da z njih kolikor mogoče popolnim ponatiskom poda sliko stanja naše izvrševalne glasbe.

Dalje vabi tudi vse gospode skladatelje, naj ji pošiljajo svoje skladbe, da bo mogoče sestaviti vsako leto natančen pregled glasbeno-slovstvenega delovanja po vsem Slovenskem.

Da bo pa izdavanje tacega izvestja mogoče, treba je „Glasbeni Matici“ tudi gnotne podpore, naj tedaj društva in posamezniki obilno pristopajo kot ustanovniki (40 gl. na enkrat, ali pa 20 gl. dve leti, ali po 10 gl. štiri leta) ali kot redni člani (2 gl. na leto). Na novo pristopli člani dobe na svojo željo namesto letošnjih muzikalij II. izdajo „Pesmarice“.

Cerinovo „pesmarico za moške zборе“, 80 zborov, brez životopisov, v platno vezane (navadna cena 1 gl. 50 kr.) dobe pevska društva, ki jo naroče v obilnejšem številu, po znatno znižani ceni.

Odbor „Glasbene Matice“ v Ljubljani.

RAZPIS

druge Antona in Marije Piretschnigove ustanove. Za šolsko leto 1898/99 se razpisuje iz ustanovljenega zaklada Antona in Marije Piretschnig po 270 gl.

Odda se ubežnim in pridnim dijakom srednje ali visoke šole, ako je dotični sorodnik ustanovnika Antona Piretschnig, ako bi tacega ne bilo, pa sorodniku žene ustanovnika, Marije Piretschnig roj. Lach od Sv. Petra pod Sv. Gorami, okraj Kozje.

Prosilci za to ustanovo naj s potrebnimi izkazi opremljene prošnje vložijo najpozneje do 30. grudnia 1898 pri podpisaneu obč. uradu.

Občinski urad Sv. Florijan pri Šoštanju
dne 20. grudni 1898. Župan Turinek.

Kupujem leskov les

debelost od 6 cm. naprej in dolgost 110 cm.
(346) Cene in sploh pogoji se izvedo pri 3—1
Simon Kuketz-u, Zalec.

Sprejemem takoj enega gospoda na stanovanje in hrano

plača po dogovoru.
Vsakemu je prosto si ogledati stanovanje.

Ivanka Šraml

Glavni trg, hišna številka 20., II. nadstropje. (346)

Prodajalna z mešanim blagom

dobro vpeljana brez vsake konkurence,
je pod ugodnimi pogoji oddati.

Več pove

Franc Špan

Zagorje, pošta Pilštanj. (344)

Slovenski dimnikar!

Slavnemu p. n. občinstvu in hišnim posestnikom v Celji in okolici ter po narodnih trgih Savinjske doline uljudno naznanjam, da sem z dnem 1. novembra t. l. pričel izvrševati

dimnikarsko obrt.

Priporočam se za vsa dela v mojo stroko spadajoča ter obljubljam, da bode ista vršil vestno in točno. Prosim posebno cenjene hišne posestnike, da jemljejo ozir name o novem letu, ko se oddaja pometanje dimnikov po hišah.

Z velespoštovanjem

Franc Petavs

(315) 8-7 dimnikarski mojster
v Gaberjih pri Celji.

Službo

gospodarskega pristava

oziroma oskrbnika išče trezen, pošten in marljiv mladenič, absolvent kmetijske šole in si-rarskega tečaja — spričevala izvrstna — več gozdarstva s polletno prakso. Vojak v nadom. rezervi. Ponudbe pod A. K. ekonom P. Loka pri Zidanem mostu Spod. Štaj. 2—1

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo: Dunaj, I. Gizelstrasse 1., v družbeni hiši.
Filijala za Ogrsko: Budimpešta, Frana-Jožeta trg 5 in 6, v družbeni hiši.

Aktiva družbe 31. dec. 1897 K. 159,947.578.—
Letni zavarovalni dohodki z obrestmi do 31. dec. 1897 „ 28,823.375.—
Med letom 1897 je bilo od družbe izdanih 7468 polic v znesku „ 67,331.352.—

Prospekti in cene, po katerih se ravna družba pri izdavanju polic in prijavi ohradci dobe se brezplačno pri generalnemu zastopu v Ljubljani, pri Gvidonu Zeschko-tu v vili nasproti „Narodnemu domu“. (319) 12—3

Prodaja vina.

Imam v kleti pristno istrsko črno in belo vino od 18 do 30 kr. litr., kakor i žganje, izvrstni tropinovec 60 do 80 litr. Nadalje imam blizu 100 m. centov ru dečega istrijskega brinja za kuhati žganje. Dalje fino olje po nizki ceni. Mali vzorčki se zaradi zgube časa ne pošiljajo.

A. M. Pujman

(312) 6—5

Dignano-Istra.

Trgovina z galanterijskim, drobnim in pletenim blagom

Peter Kostić-a

v Celji

Glavni trg št. 2

priporoča gg. trgovcem in prekuovalcem:

Porcelanske, lesene in lončene pipe, cevi za pipe in smodke, ustnike za cevi žepne nože, škarje, nože in vilice, britve, žlice, pipčevke, šila, mošne za denar in duhan, denarnice, listnice, pase, jermene, biče in bičala, gumbe za srajce in obleke, glavnike in kampelne, igle za lase, šivanke, naprstnike, prstane in rinčice, broške, očala, ogledala, različna mila, parfume, pomade, krtače, papir in koverte, svilnati in barvani papir, svinčnike, molke in svetinice, itd. Dalje srajce, nogavice, rokavice, kapice, mašne in kravate, naramnice in podveze, sukanec v štrencih in špolcah, drete, špago, trake, žnore, pavolo in volno, šmirice, robce za glavo in žep, lak za čevlje itd. — Konečno vsakovrstne igrače iz lesa, guma in bleha, punčke, vozičke, košarice, kovčke itd.

Vse po najnižjih cenah za na debelo. Zunanja naročila se odpošiljajo s prvo pošto. (54) 13

Vožnje karte in tovorni listi
(160) 42
Ameriko.

Kralj. belgijski poštini parnik
Red Star Linie iz Antverpna naravnost v
Novi Jork in Filadelfijo.
Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske
vlade. Pojasnila daje radovoljno
koncesijovana potovalna pisarna
E. Schmarda
v Ljubljani, Marije Terezije cesta št. 4, (prilije na levo).

Vinko Čamernik
kamnoseška in podobarska obrt
v Ljubljani
nasproti mestne elektrarne.
Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev
umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev,
prižnic, obhajilnih miz, krstnih in kropilnih
kamnov

priporoča svojo
veliko zalogo vsakovrstnih
grobnih spomenikov
iz raznih marmorjev in granitov.
Izvršuje
kompletne rodbinske rakve
in spomenike.
* Strugarnica marmorja *
z električno silo.
Obrise in proračune na zahtevanje
zastonj in franco!

Najnovije stroje za
pridelovanje živinskih, kakor:

stroje za rezanje zmesi, reznice za repo in krompir, mline za drobljenje in mečkavanje, za parjenje živinskih pišč, prenosljive štedilne kotlene peči z emajliranim ali z neemajliranim vložnim kotlom, za seno in slamo, na ročno gonjo, stoječe in vozeče, trijere-stroje izbiralnice, izdeluje in razpošilja z jamstvom izvanrednega dela, pri najizvrstnejšem in najbolj pripoznanem izdelovanju

Ph. Mayfahrt & Comp.
c. kr. izrečno priv. tovarna za kmetijske stroje, livalnica za železo in parna kovačija
Dunaj, II. Taborstrasse 76.
Odlikovana z nad 400timi zlatimi in srebrnimi svinjnjami.
Ilustrovani katalogi z mnogimi priznanimi pismi brezplačno —
lažejo se zastopniki in preprodajalci.

Slov. skladni in stenski koledar
1899

priporoča
Drag. Hribar
v Celji.

Skladni koledar velja 60 kr.
s pošto 5 kr. več.
Stenski koledar velja 25 kr.
s pošto 3 kr. več.

Dobi se tudi pratika na debelo in drobno.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!
Anton P. Kolenc
trgovec v Celji
v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporočam častiti duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega
špecerijskega blaga
po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Proti božičnim praznikom kupim vsako množino pitanih kapunov. Gospodinj, glejte torej, da bodete začele pravočasno pitati, lepši ko bodo, dražji jih bodem plačal. — Nadalje kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsake vrste sadje, tudi divji kostanj vsake množine, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretin. Kupim tudi suhe gobe, orehe, suhe in sveže hruške, želod itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. duhovnikom naznanjem, da imam vsakovrstne pristno čebelnovoščene sveče v zalogi.
(293) 52—11 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc
„Pri dobrem pastirju“!

„Svoji k svojim!“

C. i. kr. priv. tvornica,
brizgalnic, cevij in
kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem
Podružnica
Zagreb
nudi
al. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s
patentom proti zmrzlini cevij in opreme.
Posestnikom kmetijske stroje ter peronos-
pora-škropilnice, slednje po 11 gl. komad
franko vsaka pošta. Plačila tudi na obroke.
Prekupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb

DRAGOTIN HRIBAR
Rotovška ulica 1 Celje Rotovška ulica 1

Trgovina knjig, papirja, pisalnega in risalnega orodja priporoča g. trgovcem in slavnemu občinstvu sledeče
na debelo in drobno predmete za Božič:

podobice za jaslice, barvani papir na eno in obe strani, zlati in srebrni papir, gladki in prešani, zlato peno, šumeče zlato, svilnati papir v vseh barvah, peresa za cvetlice, (Blumenblätter), cvetje (Blumenbötzel), žice (Blumendraht), barva za mah (Moosfarbe).

Nadalje priporočam svojo veliko zalogo voščilnih kart in voščilnih pisem, papirnatih vreč, ovitni papir, peresa, svinčnike, peresnike, kancelijski, pisarni in konceptni papir, molitvenike, denarnice, kamenčke, tablice, črnilo, zavitke, radirke, ter sploh vse v to stroko spadajoče stvari, po nizkih cenah.

Krasna darila za Božič in Novo leto, kakor: fine kasete za poezije in slike. Vse po nizkih cenah.

Zahvale.

Spoštovani gospod!

Zahvaljujem Vas, ker ste mi poslali tako izvrstno zdravilo proti kašlju in prsoboli. Porabil sem jedno steklenico trpotčevega soka, pa sta mi kašelj in prsobol skoro prenehala. Pošljite mi takoj še 3 steklenice Vašega izvrstnega trpotčevega soka ter zraven tudi 2 zavoja čaja proti kašlju. Z velespoštovanjem
Vaš hvaležni
Jakob Suppan.
V Divači, dne 19. vinotoka 1897.

Trpotčev sok (Spitzwegerich-Saft), kateri deluje tako izvrstno zoper kašelj, prsobol, hrip, težkemu dihanju pa tudi za stare bolečine, dobiva se vedne svež v lekarni k Zrinjskomu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naj vsakdo pazi na varstveno znamko, ker le oni trpotčev sok je iz moje lekarne, ki ima na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega.

Cena steklenici trpotčevega soka z natančnim navodilom o uporabi je 75 krajcarjev. Zraven trpotčevega soka je tudi dobro rabiti gorski čaj proti kašlju.

Cena jednemu zavoju gorskega čaja proti kašlju z natančnim navodilom je 35 kr.

Prvo kakor drugo se pošilja vsak dan po poštenu povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in za zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu
H. BRODJOČIN
Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Cenjeni gospod lekarnar!

Pred kratkim časom sem si naročil od Vas jedno steklenico krepilnih švedskih kapljic, one so meni in mojim znancom tako dobro pomagale, da se Vam moram za to dobro zdravilo najtopleje zahvaliti. Blagovolite mi za moje znanke še poslati tri steklenice po 80 kr. po poštenu povzetju.

S spoštovanjem
Vid Zanič
Modruš, dne 26. maja 1898.

Prave krepilne švedske kapljice delujejo izvrstno proti vsem žilodčevim boleznim, pospešujejo prebavljenje, čistijo kri, krepijo želodec. Po teh kapljicah se izgubijo vse bolezni v želodcu in črevih ter se dobi dober tek. Paziti je treba na varstveno znamko, ker le one krepilne švedske kapljice so iz moje lekarne, ki imajo na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega.

Cena jednemu steklenici krepilnih švedskih kapljic z natančnim navodilom je 80 kr. Pošilja se vsak dan po poštenu povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu
H. BRODJOČIN
Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naročila, ki znašajo 5 gl. in več pošilja se poštne prosto.

Vrlo spoštovani gospod!

Moja žena je ležala tri mesece vsled trganja po udih in kostoboli. Ko pa je začela rabiti Vaše „mazilo proti kostoboli“ ustala je že po treh dneh, a danes pa, hvala Bogu, hodi. Zahvaljujoč se Vam na tem izvanrednem mazilu ostajam pokoren sluga
Bartol Lisički.
V Strmcu pri Stubici, dne 22. travna 1898.

Mazilo proti kostoboli (Fluid) je vrlo dobro zdravilo proti trganju v kosteh, revmatizmu, bolečinam v križu, proti prehlajenju, pri prepihu itd. Mazilo krepki izmučene žile, ter pomaga starim, ki trpijo na slabosti v nogah.

Vsaka steklenica mora biti prevedena z varstveno znamko, t. j. s sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega, ker samo ono mazilo je iz moje lekarne, koje nosi to varstveno znamko na steklenici. Cena jednemu steklenici mazila proti kostoboli z natančnim navodilom je 75 kr. Razpošilja se vsak dan po poštenu povzetju.

Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu
H. BRODJOČIN
Zagreb, Zrinjski trg št. 20.